

ÉLELTÜNK

XLV. évf. 2. szám (45. Jg. Nr. 2)

Az európai magyar katolikusok lapja

2013. február

A HIT ÉS REMÉNY ZARÁNDOKÚTJA

Pápai üzenet a vándorlók és menekültek világnapjára

(...) A hit és remény sok elvándorló szívében oszthatatlan szópárost képez, hiszen az elvándorlóknak feltörő jobb élet utáni vágyakozáshoz gyakran társul még az a törekvés is, hogy végképp háttal fordítsanak annak a „kétségbeesésnek”, amely gátolja őket jövőjük építésében. Ugyanakkor sok ember utazását serkenti az a mély bizalom, hogy Isten sohasem hagyja cserben az ő teremtményét, és ez olyan erőt ad neki, amely tűrhetőbbé teszi számára a gyökértelenség és az elválás által ütött sebek elviselését, s titkon talán még azt a reményt is felcsillantja benne, hogy egyszer majd visszatérhet származása földjére. A hit és remény ezért gyakran megtalálható poggyászukban. (...)

A migráció tágas mezején az Egyház különböző irányokban érezteti anyai gondoskodását. Egyfelől, konkrét segítséget nyújt a migrációban uralkodó és a nemritkán drámákat és tragédiákat is szülő szegénység és szenvedés terén. Ezen a területen lehetővé teszi, hogy az egyes személyek és csoportok, az önkéntes segélyegyesületek és mozgalmak, plébániai és egyházmegyei szervezetek tanúsítsák nagylelkű elkötelezettségüket, és együttműködve a jóakarató emberekkel, hozzájáruljanak nagyon sok szükséghelyzet megoldásához. Másfelől az Egyház nem mulasztja el kiemelni az elvándorlás pozitív szempontjait, az elvándorlásokban rejlő jó lehetőségeket és tartalékokat sem. E tekintetben azok a befogadó intézkedések öltenek konkrét formát, amelyek segítik és támogatják a migránsok, a menekültek és a menedékkért folyamodók teljes beilleszkedését az új szociokulturális környezetben, és mindemellett figyelembe veszik azt a vallási dimenziót, amely minden ember életének lényeges tartozéka. A Krisztustól kapott küldetésénél fogva, az Egyház feladata éppen abban áll, hogy különös gondot és figyelmet fordítson erre a dimenzióra: ez az ő legfontosabb és egészen sajátos feladata. A világ különböző tájairól érkező keresztények vonatkozásában, ennek a vallási dimenzióknak a figyelembe vétele magába foglalja az ökumenikus párbeszédet éppúgy, mint az új közösségek gondozását; a katolikus hívők vonatkozásában, a többi között, ez a dimenzió az új lelkipásztori struktúrák létesítésében és a különböző rítusok engedélyezett érvényesülésében nyilvánul meg, lehetővé téve teljes részvételüket a helyi egyházközösségek életében. (...)

Az Egyház és minden vele kapcsolatos intézmény arra kapott meghívást, hogy az elvándorlók és a menekültek szolgálatában elkerülje a csupán külsőséges szociális ténykedés veszélyét, és támogassa a valódi integrációt egy olyan társadalomba, amelynek mindenki aktív résztvevője, és amelyben mindenki felelős a másik jólétéért, a maga erejével tevékenykedik és nagylelkűen közreműködik mint ennek a társadalomnak ugyanazokkal a jogokkal és kötelességekkel rendelkező teljes jogú állampolgára. (Folytatás a 2. oldalon)

Szent Balázs
a tizennégy segítőszent egyike
(† 316)

SZENT BALÁZS VÉRTANÚ

Szent Balázs örmény születésű orvos és püspök, később remete a IV. századi keresztényüldözések során szenvedett vértanúhalált. Sok csodás gyógyítás fűződik a nevéhez. Liturgikus ünnepét február 3-án tartják, a Katolikus Egyházban ekkor végzik a balázsolás szentelményét.

Az örmény Szebaszté városában (ma Törökország) élt. Példamutató keresztény élete miatt a város hívő népe püspökké választotta. Balázs erre a Szentlélek indítását követve visszavonult egy magányos hegyi barlangba, ahonnan imádkozva vezette népét, tanácsokat osztott, és gyógyította a rá bízott közösséget. A legendák szerint vadállatok őrizték, háziállatok módjára engedelmességedve neki.

316-ban Agricola római helytartó – Licinius császár keresztényüldözési parancsainak eleget téve – elfogatta a püspököt, aki ellenállás nélkül hagyta, hogy a bírói szék elé hurcolják. Mivel nem tudták hittagadásra kényszeríteni, megkorbácsolták, és siralomházba került. A börtönben is sok segítséget kérő ember kereste föl. Rabságában sok csodát tett, amelyekről a legendája beszél. Vízbejótás általi halálra ítélték, ám végül lefejezték.

Kultusza halála után megkezdődött; a keleti egyházban a VI. századtól, a nyugati egyházban a IX. századtól tisztelik a torokbajok ellen védő szentként. A késő középkorban a tizennégy segítőszent közé sorolták. Erekyeit Tarantóban, Mainzban, Trierben, Lübeckben, Párizsban és Raguzában őrzik, itt a város védőszentje is lett. Templomok épültek tiszteletére Konstantinápolyban és Rómában is.

Nevéhez számos csoda és legenda fűződik. Az egyik szerint a szent megáldott és megmentett egy halszállkától fuldokló fiút. A gyermek édesanyja a börtönben sínylődő püspöknek kenyeret, húst és gyertyát vitt hálából. Erre a legendára alapul a balázsolás szokása, mely a XVI. századtól terjedt el. □

AZ EGYHÁZ LÁTHATÓ EGYSÉGE NEM ILLÚZIÓ

„Az Egyház látható egysége az a nagy ígélet, amelyet Jézus tett nekünk, tehát nem lehet csupán illúzióknak tekinteni” – fogalmazott *Egység: illúzió vagy ígélet* című felszólalásában Kurt Koch bíboros, a Keresztény Egység-törekvés Pápai Tanácsának elnöke a Pápai Lateráni Egyetemen tartott konferencián 2012 novemberében.

A keresztények között vannak, akik azt tartják, hogy az egység keresésére gyanakvással kell tekinteni. Az egység eszerint nem lenne más, mint a sokszínűség és a különbségek toleráns elfogadása, amelyben már kiengesztelődtek egymással a különbözőségek.

Koch bíboros szerint éppen a párbeszéd célja ad okot napjainkban ellentétekre az ökumenizmusban. A fő probléma abban áll, hogy az utóbbi évtizedekben az ökumenikus mozgalom célja lassanként elhalványodott – hangsúlyozza a Keresztény Egység-törekvés Pápai Tanácsának elnöke.

A reformációból született számos egyház és egyházi közösség fokozatosan eltávolodott a közös hitben, a szentségekben és az egyházi szolgálatokban megva-

lósuló látható egység eredeti célkitűzésétől. Ehelyett inkább azt szorgalmazták, hogy kölcsönösen ismerjék el a különféle egyházi közösségeket mint egyházakat és mint Jézus Krisztus egyetlen Egyházának részét. Az Egyház látható egysége eszerint pusztán a különféle egyházi valóságok összességét jelentené. „A Katolikus Egyház számára az ökumenikus egység eredeti példaképe a Szentháromság” – fejtette ki Koch bíboros.

Emlékeztetett rá, hogy Joseph Ratzinger bíboros hogyan foglalta össze az ökumenizmus valódi célkitűzését: „az egymástól különvált felekezeti egyházak többes számát át kell alakítani a helyi egyházak többes számává, amelyek különböző formákban egyetlen egyházat alkotnak”. (Vatikáni Rádió)

KI MIT TEKINT CSALÁDNAK?

Az alkotmánybíróvási határozat után...

Az Alkotmánybíróság 2012. december 17-én megsemmisítette a 2011-ben elfogadott családvédelmi törvényt egyes, az öröklési szabályokkal és a család fogalmával összefüggő rendelkezéseit.

A határozat kitér arra is, hogy a házasság és a család intézményének törvényi védelme nem eredményezheti a gyermekek bármilyen közvetlen vagy közvetett jellegű hátrányos megkülönböztetését azon az alapon, hogy szülei házasságban vagy más típusú életközösségben nevelik őket. A családvédelmi törvény családfo-

galma azonban az alaptörvényhez képest leszűkítő, nem képes eleget tenni a szélesebb körű állami intézményvédelmi kötelezettségnek – szól az indoklás.

A Magyar Katolikus Családegyesület elnöksége ezzel kapcsolatban december 20-án állásfoglalást adott ki.

(Folytatás a 4. oldalon)

SZÁZÖTEZER KERESZTÉNY HALT MEG A HITE MIATT

Minden ötödik percben meghalt egy keresztény 2012-ben a hite miatt – közölte a Vatikáni Rádió –, ami százötezer áldozatot jelent a múlt évben.

„A világnak vannak országai, ahol misére vagy katekizmusra jární is életveszélyes. A legveszélyesebb térségek az iszlám fundamentalizmus országai: Nigéria, Szomália, Mali, Pakisztán és Egyiptom bizonyos vidékei. Továbbá a kommunista diktatúrák, élükön Észak-Koreával, valamint az etnikai nacionalizmus uralta államok, ahol az államvallástól különböző hit követői a nemzet ellenségeinek számítanak, mint az indiai Oriszában” – nyilatkozta a Vatikáni Rádióknak Massimo Introvigne, a vallásszabadságot vizsgáló olasz megfigyelőközpont koordinátora, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) képviselője. (Adatait a David Barrett amerikai vallásszociológus által alapított kutatóközpont tanulmányaira alapozta.)

Introvigne hozzátette, hogy a százötezer áldozat nem mindegyike tekinthető

mártírnak – vagyis nem önként vállalta élete feláldozását a hitéért –, „de mind-egyikük a vallása miatt vesztette életét”.

– Van, ahol a keresztényeket fizikailag semmisítik meg, máshol az intolerancia, a jogi vagy a kulturális diszkrimináció célpontjai – tette hozzá. 2012. december 26-án például a pakisztáni Beludzsisztánban egy fiatal keresztény lányt otthonában lőttek le.

– Az eset körülményei tisztázásra várnak, de Pakisztán, a szélsőséges iszlamisták fokozatos erősödésével párhuzamosan egyre veszélyesebb a nők számára, főleg ha keresztények is – nyilatkozta december 27-én az olasz sajtónak Riccardo Cervellera atya, az AsiaNews katolikus hírügynökség igazgatója. Cervellera emlékeztetett arra is, hogy december végén Pakisztánban egy keresztényt elve megégették a Korán feltételezett meggyalázása miatt, és lemészárolták egy gyermekbénulás elleni oltási kampány aktivistáit.

(MTI/MK)

HITÜNK KÉRDÉSEI

A hit állapotában

Az egzisztencialista filozófia – Kierkegaard-tól Heideggerig – emberi létezésünk konkrét alapállása felé fordította tekintetét. Mindez fölveti a kérdést: vajon nem beszélhetünk-e egzisztenciális teológiáról is? Persze maga a teológia a megváltásban felénk forduló Istennel, a megtestesült Igével és emberi rendeltetésünk, vagyis üdvösségünk bibliai iránymutatásával, gyökeresen érinti ezt a kérdést. Mégis szűkebbre szabhatjuk az újszerű elnevezést.

Valami olyanra gondolunk, ami földi életformánkat alapvetően meghatározza, és ami hiányzik Heidegger nevezetes létjellemzőiből (Angst), pedig hitünk teológiája a filozófiát is érinti. Pál apostol mondja ki egyszerűen, tisztán és világosan az egzisztenciánkat meghatározó, döntő fontosságú üzenetet, hogy „A hit állapotában élünk” (2Kor 5,6). Ez pedig hiánypótló a sokat idézett kifejezés, a „conditio humana”, vagyis az „emberi állapot” tekintetében is. Hiszen Pál apostol maga nevezi „állapotnak”, ami földi létformánk természetére utal. Annnyira, hogy földi életünkben semmiféle kiút nincs ebből az állapotból, még a különleges kiválasztottaknak sem, sőt az ateistáknak sem, amit többször ismételni kell. A Hit évében vagyunk. Szükségünk van egy mélyebbre hatoló reflexióra.

Nem a lutheri „sola fide” az, amire ez az „állapot” utal. Nem azt jelenti, hogy a keresztény ember üdvösségének eléréséhez „egyedül a hit számít”, hanem azt, hogy jelen állapotunkban mintegy a hit kényszerhelyzetében vagyunk – és ebből nincs kiút sem a keresztényeknek, sem a mohamedánoknak, sem az ateistáknak. Ez a jelek szerint emberi próbatételünk egyben. Ugyanakkor nyilvánvaló utalás arra is, hogy ez az „állapot” nem lehet végérvényes, mert van *hid* a hitből a látásba. Hogy kiknek és hogyan, az már más kérdés. Bizonyos viszont, hogy ez a nagy horderejű páli kijelentés: „a hit állapotában élünk”, nemcsak a keresztényekre vonatkozik, és azon belül nemcsak a Katolikus Egyházra, hanem valamennyi emberre. Tehát az úgynevezett „nem hívőkre” is – a végső létkérdéseket illetően.

Nem tudjuk eléggé ismételni, hogy a „hívő” és „nem hívő” fogalmi szembeállítására félreérthető. A „nem hívő” szá-

munkra a nem keresztény hívőt vagy a nem istenhívőt jelenti, de nem azt, hogy a „nem hívőnek” ne lenne meg a saját hite. Mert megvan, csak ő másban hisz. Van például, aki abban hisz, hogy a semmiből jöttünk és a semmibe térünk vissza, a világot és az embert is beleértve. S az ő hitük jóval többet követel a miénknél. Ugyanakkor inkább hiszékenységre ez, mint hit, mert nem racionális, mert nem alapozható meg sem az értelmünkkel, sem a tapasztalásunkkal. A Semmi teremtményei lennének? Semmi képpen!

Emberek vagyunk, rászorulunk a hasonlatokra. Ezeket a Szentírás sem mellőzheti. Sőt Jézus Urunk következetesen hasonlatokkal és példabeszédekkel magyarázza Isten országának misztériumát. Vajon milyen hasonlattal lehetne megvilágítani, hogy mit jelent ez a „hitállapot”? Egy amerikai film jut eszembe, valahányszor a hasonlatot kereselem. A film egy olyan börtönt állít elénk, amely nem szögesdróttal védett épületsoport, hanem egy nagyváros, amelyet áttörhetetlen, felhőkbe nyúló falak vesznek körül. Vastag, sima, vasbeton falak, amelyeken belülről teljes képtelenség átjutni. Csak kívülről jött segítséggel lehet kijutni innen, például helikopterrel. A börtönváros lakói veszedelmes bűnözők. Egy alkalommal az elnök helikoptere olyan alacsonyan akar átrepülni fölötte, hogy látni lehessen, mi folyik a bűnözők városában. A gép azonban meghibásodik, le kell szállni vele a város területén. Az elnököt a falakon belül zsarnokoskodó bandavezér emberei túszul ejtik. Végül a biztonsági szolgálat főnökei egy kivételes képességű ügynököt küldenek be a börtönvárosba, aki mindenféle kalandok közepette kimenekíti az elnököt.

A hasonlat persze több szempontból is sántít. Egyetlen lényeges vonása van: az áthatolhatatlanul vastag, felhőkbe nyúló vasbeton fal. Ez jelzi számunkra, hogy földi létünk városának hitre rendelt állapotából nincs semmiféle természetes kiút, csak „fölülről”.

De hasonlatként vehetnénk például egy elérhetetlen szigetet is, amelyen hajótörtek élnek. És tudják: menekülést csak egy mentő hajó feltűnése hozhat számukra. A hit szigete ez. A képzelet azonban nem ismer korlátokat. Nekem mindig a „hajnalsziget” marad a megfe-

lelő analógia. A „hajnalsziget”, amelynek lakói még nem láthatják a felkelő Napot, de a hajnali fényből is következtetni lehet a láthatatlan Fényforrásra. Pál apostol maga bátorít fel erre, amikor a hit „homályáról” beszél. A tükör általi homályról. Mert így is csak közvetett fénye alapján következtetünk a láthatatlan Napra, a Szent Bonaventura által megfogalmazott Teremtetlen Fényre. Isten világozóságát fölfogjuk, de őt magát még nem láthatjuk. Mert a hit még nem ment át a boldogító színjátékba. Ez a kinyilatkoztatás ígérete, ami szintén hitet követel. De tolerálja a vele adódó időnkénti kételyeket. Még Keresztelő János esetében is, aki azt az üzenetet küldi Jézusnak: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy más várjunk?” (Mt 11,3). Mert a hitben nincs teljes bizonyosság. A szentek számára sem. Még Keresztelő Jánosnak sem.

Vajon mi lehet az értelme annak, hogy ennyire „a hit állapotában élünk”? Annak, hogy ebből a misztika látnokai vagy a különleges istenélmény kitüntetettjei sem tudnak kitörni? Még Izajás próféta sem. Sőt a föltámadt Üdvözítőt közvetlen közletről látó, és sebeit megtapintó Tamás apostol sem volt kivétel, amikor kimondta, hogy „Én Uram, én Istenem”. Ezt csak hittel vallhatta meg. Ugyanez vonatkozik az igazolt Mária-látásokra. Nincs ember, akinek kibúvója lehetne a földi létben a hit „állapotából”.

S ha mindennek értelmét keressük, teremtetett voltunk próbatétele az, ami a választ ígéri. Mégsem ez a rejtvény végső megfejtése. A hit jelen állapota jelzi azt a nagy kérdőjelet, amely a halálon túli élet reményét megalapozza. Azt a reményt, amelyet természetünkben hordozunk öszi idők óta, s amelyre a kinyilatkoztatás ígérete csak felteszi a koronát. Ha a halállal mindennek vége volna, miközben hiszünk a teremtő és megváltó Istenben, akkor a létezése végső kérdéseit kutató ember helyzete teljességgel érthetetlen maradna. Hiszen olyan lenne mindez, mint egy izgalmas film vagy regény, amelynek nincs befejezése. Életünk így egy három felvonásos színjátékhoz lenne hasonló, amelynek hiányzik a harmadik felvonása. Hány gondolkodó felismerte már ezt! A kinyilatkoztatásban azonban éppen az a reményt keltő, hogy általa az Egyház közösségében hihetünk abban, hogy az Örök Fény erősebb az Örök Sötétségnél, a Lét Teljessége erősebb a Semminél, és hogy Prohászka Ottokárral együtt hihetünk a szeretet végső győzelmében.

Boda László

IMASZÁNDÉKOK

Februárra

Általános szándék: Hogy az elvándorló családok, különösen az édesanyák, nehézségeikben támogatást és kíséretet kapjanak.

Megdöböntő nemzetközi adat: 2000-ben a lakóhelyükről elvándoroltak száma 150 millió volt, és ez a szám 2010-ig 214 millióra nőtt; főleg a nyomor, a kegyetlen háborúk, az éghajlati változások és a természeti csapások miatt.

Korábban főleg férfiak, családapák vándoroltak, hogy évekként később pénzt küldhessenek családjuknak, vagy megtakarított pénzzel térhessenek haza. Napjainkban egyre inkább nők vándorolnak: a családon belüli magukra maradás vagy erőszak elöl menekülnek, gyakran apró gyerekekkel, és a titkos menekülés bizony sokszor kemény összegekbe kerül. Sebezhetők, ki vannak téve erőszaknak, zsarolásnak, rosszul megfizetett munkának, kulturális sokknak. Jelenleg a menekültek 49 százaléka nő, és csak igen kevesen tudnak később hazatérni. A családok szétszakítottasága sok és sokféle bajt hoz magával. Még a szabadon vállalt és előkészített elvándorlás is gyakran súlyos következményekkel jár: alkoholizmus, kábítószerrel való visszaélés, elszigeteltség. Külön problémát jelentenek az elvándorló gyermekei.

A családok újraegyesülése csak az első lépés a megoldás felé. Szükség van a társadalom fokozott odafigyelésére, megelőzési és beavatkozási stratégiákra. Tudatos, jól működő, nemzetárokon átnyúló társadalmi együttműködés kell a sikerhez; és tudja az elvándorlás áldozatait segíteni és önmaguk segítségére vezetni – családban, helyi közösségekben és országos viszonylatban egyaránt.

Ebből a vázlatos áttekintésből ihletést és kedvet kaphatunk ahhoz, hogy imádságunk állhatatos, buzgó és bizakodó legyen, a probléma számos szempontját átélje a végtelenül hatalmas és szerető Isten előtt.

(Az Olaszországban és Latin-Amerikában dolgozó Leticia Marin transzkulturális pszichológus nyomán)

Missziós szándék: Hogy azok a népek, amelyek háborúkat és összetűzéseket élnek meg, vezető szerepet kapjanak egy békés jövő építésében.

Mintegy negyven fegyveres összetűzés zajlik világszerte. A modern háborúkban a civilek veszteségei folyton növekszenek, arányban az elhalálozások összességével. Ez az átlagarány nálunk jobban érinti a sebezhető csoportokat, nevezetesen a gyermekeket, az időseket, a betegeteket. A fegyveres összetűzések darabokra szaggatják a közösségeket, a homogén gazdasági és társadalmi egységeket, megzavarják az együttélés rendjét, a személyeket hazájuk elhagyására kényszerítik, bizonytalan körülmények között élő hajléktalanokká teszik.

A háború anyagi, lelki, érzelmi, lelkiéleti következményei nemzedékek során át megmaradnak. A háború eleve lerombolja a tartós fejlődést. Az emberek a nyomor megszüntetéséért küzdenek, közben a család egyes tagjait megölték vagy elűldözték; az emberek életének sokféle elemét megtizedelték, megfertőzték, lerombolták.

Amikor a Szentatyával azért imádkozunk, hogy a háborúk áldozatai építőivé váljanak egy békés jövőnek, elismerjük, hogy a polgárok, a katonák, a politikusok (valamennyien az erőszak szítói és áldozatai is egyben) képesek hozzájárulni a tartós béke kialakításához. Képesek akkor, ha az irgalmas és szerető Istenbe vetett hit serkenti és erősíti őket. Élhető kapcsolatok bontakoznak ki: önmagunkkal, a többiekkel, a teremtett világgal, végső soron Istennel – minden negatív élmény ellenére.

(Folytatás a 4. oldalán)

A HIT...

(Folytatás az 1. oldalról)

A kivándorlók a bizalom és remény érzelmeivel érkeznek, és ezek az élet jobb lehetőségeinek keresésére ösztönzik őket, de ők sem keresik egyedül csak a gazdasági, szociális és politikai helyzetük jobbítását. Bár igaz, hogy a kivándorlás gyakran a félelemből származik, főleg ha ennek kiváltó oka a menekülés, az üldözöttség és az erőszak. (...) A kivándorló valójában abból a bizalomból táplálkozik, hogy valahol mégiscsak befogadják és együttérzőn megsegítik, olyan emberekkel találkozik, akik megértést tanúsítanak embertársaik nélkülözése és tragédiája iránt, és még azokat az értékeket és képességeket is megbecsülik, amelyeket a kivándorló magával hozott. (...)

Természetesen minden államnak jogában áll, hogy szabályozza a migrációs áramlatokat, és olyan politikát gyakoroljon, amelyet a közjó általános igényei megkövetelnek, de ugyanakkor az államnak is mindig tiszteletben kell tartania minden ember személyes méltóságát. (...) A jelenlegi szociokulturális

helyzet összefüggésében viszont a kivándorlás joga előtt meg kell erősíteni a jogot a nem kivándorláshoz, azaz annak a szabad döntési lehetőségét, hogy valaki saját országában maradjon, amint ezt Boldog II. János Pál már megfogalmazta: „az ember elsődleges joga, hogy saját hazájában éljen. Ez a jog azonban csak akkor lesz hatékony, ha állandó felügyelet alatt tartják a kivándorlásra ösztönző tényezőket” (Pápai beszéd a Migránsok IV. Világkongresszusán, 1998). Ma megállapítható, hogy a kivándorlás gyakori kiváltója: a gazdasági bizonytalanság, az alapvető javak hiánya, a természeti katasztrófák, a háborúk és a szociális nyugtalanság. A kivándorlás ilyenkor a hitre, reményre és bizalomra épülő zárandokút helyett a túlélés „keresztútjává” válik. (...)

Ebben az összefüggésben nem feleldkezhünk meg a törvénytelen bevándorlásról sem. Ez főleg akkor jelent égető problémát, ha az – a különösen az asszonyokat és gyermekeket veszélyeztető – emberkereskedelem és emberi kizsákmányolás formájában jelentkezik. Ezeket az ocsmány gaztetteket határozottan el kell ítélni. (...)

Kedves Elvándorló Testvérek! Ez a világnap segítsen nektek abban, hogy bizalmatok és reményetek megújuljon a mindig velünk tartó Úrban. Ragadjatok meg minden alkalmat arra, hogy találkozzatok vele, és azt se mulasszátok el, hogy felismerjétek őt azokban a jótéteményekben, amelyekben vándorlásotok során részesültök. Örüljétek, hiszen az Úr közel van hozzátok. Vele fölülkerekedtek minden akadályon és nehézségen, és vele erőt meríthettek abból a nyitottságból és szíves fogadtatásból, amelyben oly sok ember részesít titeket. Hiszen ez így igaz: „Az élet olyannak tűnik, mint egy utazás a történelem gyakran sötét és viharos tengerén, miközben a csillagokat fűr-késszük, melyek utat mutatnak nekünk. Életünk igazi csillagai azok az emberek, akik helyesen tudtak élni. Ők a remény világító fényei. Kétségtelen, Jézus Krisztus maga a Világozóság, a Nap, aki fölkel a történelem minden sötétsége fölül. De hogy őt megtaláljuk, szükségünk van a közeli fényekre – olyan emberekre, akik az ő fényéből világítanak, és el irányítanak utazásunk közben” (Spes salvi enciklika, 49). □

MINDSZENTY NAGYSÁGÁRÓL

Bottari de Castello nuncius nyilatkozata a Vatikáni Rádióban

„VI. Pál pápa iránti engedelmsége még jobban növeli Mindszenty bíboros erkölcsi nagyságát” – nyilatkozta a magyarországi apostoli nuncius. A bíboros hercegprímást 1948. december 26-án, karácsony másnapján tartóztatták le, majd az Andrássy út 60-ban megkezdték kínvallatását. A születésének 120. évfordulójára emlékező jubileumi évben a Vatikáni Rádió arra kérte Alberto Bottari de Castello érseket, méltassa Isten Szolgája, Mindszenty József bíboros alakját.

Az apostoli nuncius beszélt a Mindszenty-év legjelentősebb eseményeiről.

„Megemlékeztünk róla Szombathelyen, abban az egyházmegyében, ahol született, majd Esztergomban, ahol az egész püspöki konferencia jelen volt. Mindnyájan lementünk a kriptába, hogy lerójuk tiszteletünket sírja előtt, ahol szüntelenül hívek tömege látható, s ahol az ember érzi, hogy valóban a hit, a szabadság vértanújának sírjánál áll. Azután a harmadik mozzanat volt a Terror Házában (az egykori kommunista titkosrendőrség központjában) szervezett konferencia.

Ezen a konferencián először a köztársasági elnök szólalt fel, majd Erdő Péter bíboros, azután a miniszterelnök-helyettes. Én Mindszenty bíborosról mint lelkipásztorról beszéltem.

Nagy lélek volt mint pap, mint püspök, mint hercegprímás Magyarországnak abban a történelmi időszakában. Minél jobban elmélyedünk szövegeinek, tanúságtételének olvasásában, annál inkább világos lesz előttünk meggyőződése, és hazája, népe iránti szenvedélyes szeretete. Idéztem XII. Piusz pápa csodálatra méltó szavait is, amelyekkel tiltakozott a bíboros elítélése ellen, kijelentve róla, hogy biztos és erőteljes őre az Egyháznak, aki azért küzdött, hogy visszaállítsa a keresztény hitet, az erkölcsi értékeket magyar földön.

Beszédem végén hangsúlyoztam, hogy Mindszenty bíboros tanúságtétele egyedülálló példakép, amely ösztönzőleg hat a jelenlegi pillanatban is, amikor próbálják háttérbe szorítani a kereszténység jelenlétét, értékét Európában. Ő és a hozzá hasonló emberek – akiket nem tartóztathattak fel, akik nem kétkeltek, nem hallgattak, akik mindig élen jártak – arra buzdítanak bennünket, hogy a megfelelő

óvatossággal mi is megfélemlünk nagyságunknak. Olyan üzenetet hirdetünk, amely nem a miénk, hanem Krisztus üzenete, az Egyház üzenete, üzenet, amelyért vértanúk életüket adták. Nekünk is ezen az úton kell tovább haladnunk. Mindszenty bíboros számunkra példakép. Amikor Szombathelyen voltam, ajándékba kaptam egy fényképét, amely most is itt van előttem, valamint az édesanyjával együtt készült kép: mindig erős sugároz.”

Arra a kérdésre, hogy annak idején személyesen követte-e Mindszenty József bíboros ügyét, a nuncius a következőket válaszolta:

„Az '50-es évek elején nyolcéves voltam, még nem léptem be a szemináriumba, de az azt követő években mindent nagy figyelemmel kísértünk. A szemináriumi évek idején az ő tanúságtételéről esett a legtöbb szó. Olyan valaki volt, aki a szentvédő Egyházra emlékeztetett minket.”

A műsorvezető végül megkérdezte: XVI. Benedek pápa december 20-án aláírta azt a dekrétumot, amely elismeri VI. Pál pápa hősiességét. Vajon sor kerül erre hamarosan Mindszenty bíboros esetében is?

„Mindnyájan ezt reméljük, várjuk. A bíboros végül engedelmeskedett. VI. Pál szavára eltávozott az amerikai követségről. Természetesen nem az én feladatomban, hogy most érdemben szóljak erről. A Szentatyának megvolt a maga nézete, amellyel megítélte a helyzetet. A bíboros azután csatlakozott ehhez, és lehetővé tette, hogy folytatódjék az Egyház élete más főpásztorokkal. Azt hiszem, nagy áldozatot hozott. És azt hiszem, hogy ezt is elismerhetik, mint az engedelmséggel nagy értékét, ez még jobban növeli a bíboros erkölcsi értékét, erkölcsi nagyságát” – zárta gondolatait Alberto Bottari de Castello érsek, magyarországi apostoli nunciusa. □

ADVENT A MAGYAR MISSZIÓBAN

Hangulatképek Párizsból

Vidám csevej, színes árukavalkád, ünnepi dekoráció fogadta a Magyar Misszió épületébe lépőket december első hétvégéjén Párizsban. A francia és magyar zsi-bongásból olykor kihallatszott a „bon marché” („jó vétel”) felkiáltás, fűszerezve olyan, a frankofónoknál dicséretnek számító kifejezéssel, mint a „pas mal” (nem rossz), s hozzá, mintegy aláfestésként a vásárlásra csábító invitálás: „Jöjjenek, kóstolják meg a házi készítésű bejglit, a testes magyar borokat, a tüzes pálinkát!”

S az érdeklődők jöttek, láttak és vettek a hungarikumokat. A többség nem először járt itt, rendszeres látogatója a karácsonyi vásárnak, melynek híre elterjedt már jóval Párizs határain túl is, hiszen a Magyar Misszió évente nyolcszáz meghívott postáz a hagyományos ünnepi *happeningre*. Van, aki évente mindössze egyszer jön a fővárosba, több száz kilométert autózik, hogy részese legyen a kirakodásnak, és elfogyasszon egy magyaros ebédet. A fesztiválhangulat kellekei itt a szöttek, porcellánok, bizsuk, lakásdíszek, könyvek, bake-litlemezek, játékok. Az üzletasszonyok és -emberek önkéntesek, akik három napon át sűrögnek-forognak, értékesítik a részben felajánlásokból érkezett, részben saját készítésű termékeket, népszerűsítik a tradicionális magyar művészetet és a hazai gasztronómia kiemelkedő ízvilágát.

A vásár mellett decemberben még számos program csábította az érdeklődőket a párizsi misszióba.

Az ikon misztikájáról is elmélkedtek

Az adventikoszorú-készítésre ezúttal is sokan jelentkeztek. A program méltán népszerű, hiszen ez a fajta dekoráció nem elterjedt Franciaországban, ám itt a szervezők mindent előkészítettek, hogy az arra kedvet érzők önfeledten alkothassanak.

Vidám esemény volt Szent Miklós napja is, amikor Mikulás a misszióba látogatott, s a személye köré szőtt legenda-hoz híven, jóságos mosollyal hallgatta a gyerekek verseit-dalait, majd ajándékot osztott a lelkes hallgatóságnak.

Meglepetés várta azokat is, akik beneveztek a mézeskalácsok és adventi dekorációk versenyére. 2012-ben először hirdette meg a Magyar Misszió ezt a programot, s a legjobb alkotókat díjban részesítette, a munkákból pedig kiállítás nyílt.

Az ünnepi készülődés jegyében Kovács Csaba papnövendék vezetésével a karácsonyi ikon ünnepi misztikájáról is elmélkedtünk. Jézus Krisztus születésének körülményei, Mária és József szerepe, a napkeleti bölcsek, a szimbólumok jelentése is szóba került, s a legfontosabb, hogy sokszor az ünnepet övező vásári csillogás ellenére is észrevegyük a betlehemi csillag szelíd fényét s az igazi lényegét: Megváltónk születik!

Lovasi Andrea

Élvezték a hazai ízeket

JELENTÉS AZ IGAZSÁGTALANSÁGRÓL

Avagy: mi szól az ésszerűség és eredményesség ellen?

Németországban négyvenként összeállítják a lakosság vagyoni helyzetét bemutató statisztikát. Az *Arm und Reich Bericht* címet viselő, a német társadalom jövedelméről és anyagi helyzetéről szóló legutóbbi jelentést 2012. november 9-én hozták nyilvánosságra.

Eszerint a szegények és gazdagok között tátongó űr egyre nő. A magánvagyonok 50 százaléka a lakosság 10 százalékának a kezében van, míg a szegényebb rétegek tulajdonában az egésznek csak 1 százaléka. Az ország gazdagodik, de a munkavállalók, a bérből élők jövedelmének vásárlóereje egyre csökken. De főként nem is az anyagi különbségek a felháborítók, hanem az, amire rámutat: az egyre növekvő társadalmi igazságtalanság. Szabatosabb lenne hát így fogalmazni a dokumentum címét: Jelentés az igazságtalanságról!

Vérlázító igazságtalanság az, hogy a többség, melynek az európai társadalmak történelmi méretű gazdagodása köszönhető, nemcsak pórul jár, hanem elszegényedik. Nem a szegények és a gazdagok között lévő űr növekszik, hanem az űr a társadalmunkban a többség és kisebbség között.

A politikai pártok megoldási lehetőségek sorát hangoztatják – a választási küzdelmek során, illetve ellenzékben. Ötletben nincs hiány, a pártok terjedelmes kormányprogramokat dolgoznak ki. S mindegyik részletesen kidolgozott tervet terjeszt elő, de semmi nem változik.

Érdemes volna arra fókuszálni a figyelmet, hogyan jött létre ez a társadalmi egyenlőtlenség a piacgazdaságban – ahol a kereslet és a kínálat (elvben!) létrehozza az aránytalanságok megszüntetését.

A közgazdaságtan egységesen azt tanítja, hogy munkamegosztásos társadalmunkban minden termelési, szolgáltatási tevékenységhez az ember részéről két tényező szükséges: tőke és munka – ezek egymásra vannak utalva. Meg kell egyezniük a haszon, illetve a kockázat elosztásában. S mivel egyformán érdekük, mindkét félnek törekednie kellene a meg egyezésre. De akkor miért nem teszik?

Mert ma nem a munka és a tőke egyezkedik! Ez mintha elkerülte volna a szakemberek figyelmét! Szó sincs arról, hogy az úgynevezett „kollektív szerződés” szereplői, a munkaadók, illetve a munkavállalók a tőkét, illetve a munkát képviselnék. A szakszervezet csak a munkások egy részének képviselője! A kevésbé kvalifikáltaké, a beosztottaké, akiknek nincs döntési joguk az egész munkaközösség szervezését, vezetését illetően.

A vezető beosztásúak, a magasan kvalifikált szakemberek tehát nem tartoznak valójában a munkavállalókhöz, noha ők

is alkalmazottak. Őket nem is képviseli a szakszervezet, de nekik nincs is szükségük ilyen érdekvédelmi szervre. Ellátja ezt a feladatot a Tőke – aki kinevezte őket.

A mai világban nagyjából két közösség dolgozik, munkaközösségek; a munkát a magasan kvalifikált szakemberek szervezik meg. Az egészért felelős a menedzser: neki kell engedelmeskedni. A menedzsert nem azok jelölik ki, akik az irányításával dolgoznak, tehát nem a Munka, hanem a tulajdonosok, a részvényesek, vagyis a Tőke! A Tőke fölényben van a Munkával szemben – nincs szüksége a megegyezésre. Munka és a Tőke egy kézben van. A Tőke adja a pénzt, állítja össze a munkaközösséget, nevezi ki a hajcsárt! Az alkalmazottak többségének szüksége volna érdekvédelemre, de a szakszervezet nem tölti be ezt a feladatot. A kialakult társadalmi igazságtalanság lényege abból ered, hogy korántsem egyenrangú felek kötnek szerződést, s ezért jogi szempontból nézve az tulajdonképpen érvénytelen!

Hogyan lehetne egyenrangú a két gazdasági faktor, a tőke és munka? Már II. János Pál pápa munkáról írt, *Laborem exercens* kezdetű körlevelében a munka, a munkások az alkalmazottak prioritásáról beszél: „az emberi munká-

nak elsőbbsége van azzal szemben, amit az idők folyamán »tőkének« szoktak nevezni”. A materialisták viszont a pénz, a tőke elsőbbségéért szállnak síkra!

Egy demokratikus jogállamban magától értetődő lenne: a munkatársak megválasztják a vezetőket, és a menedzsert is. Ők tudhatják legjobban, ki alkalmas rá. A vállalat pedig nem venne zsákmacskát – a fejtámadásoktól...

Ha választják a menedzsert, az abban a pillanatban nem hajcsár többé, hanem a munkaközösség vezetője, irányítója. A munka, az alkalmazottak, a munkatársak képviselője. A tulajdonos(ok) pedig a befektető, a tőke érdekeit képviselik. Ezek köthetnének egymással szerződést. A tőkét képviselők ez esetben sem járnának rosszul. Ők így is nagy összegeket tennének zsebre (már csak azért is, mert kevesebben vannak, mint a „dolgozók”). És a vállalat is eredményesebben, gazdaságosabban működne – és nem lenne marakodás a kollégák között a kinevezésért (ami időt és emberi energiákat emészt fel), nem lenne sztrájk sem, viszont jóval több lehetne a haszon.

Hát akkor miért nem így: ésszerűbben és eredményesebben működtetik a gazdaságot? Én nem tudom. De, úgy látszik, a közgazdászok sem. De talán a pszichiáterek...

Rőczey J. János, Genf

Gyerekeknek

LEVÉL A BETEGÁGYBÓL

Egy hete ágyba parancsolt a doktor és a család, azt mondták, ezzel az influenzával nem lehet viccelni – lázam is volt, meg gyengének is éreztem magam –, így hát engedelmességgel kellett. Pedig ez nem könnyű, különösen, ha úgy érzi az ember, hogy ő nagyon fontos. A fiam és a feleségem reggeltől késő délutánig dolgoznak, tehát a nagymama várja otthon ebéddel a gyerekeket, rak rendet utánuk a szobájukban, indítja be a mosógépet és teregeti ki, majd szedi le és válogatja szét a ruhákat. Tennivalója mindig akad bőven a nagymamának is egy ekkora családban.

De most ágyba parancsoltak. És az első két nap, ha nem fűtött volna annyira a láz és nem rázott volna a köhögés, tulajdonképpen örültem is volna a betegségnek, vagyis annak, hogy addig alszom, ameddig csak akarok, hogy két fiú és két lány unokám keresik a kedvemet, behozzák a teát, meghámozzák a narancsot.

A legkisebb meg naponta odajött az ágyamhoz, leült a szélére, vette a kedvenc mesekönyvét, és abból olvasott nekem.

Nagymama, olyan jó, hogy beteg vagy – mondta. Először nem értettem, de aztán rájöttem, mennyire igaza van.

Kissé átalakult ugyanis a család élete. A többieknek kellett átvenniük – leg-

alábbis a betegségem idejére – azokat a tennivalókat, amelyeket eddig én végeztem. A gyerekek rendet raktak a szobájukban, bevetették az ágyukat, Kinga, a nagyobbik lány készített mindnyájuknak uzsonnát, Andris, a nagyfiú porszívózott, figyeltek egymásra és figyelmeztették a másikat, ha elfeledkezett volna valamelyik rá osztott feladatról. Közben fölfedeztek magukban eddig rejtve maradt képességeket, az egyik délután közös erővel olyan finom rántottát sütöttek, amelyet nekem sem egykönnyen sikerül. Dicsértem is őket, és örült az édesanyjuk is, látva, milyen ügyesek és figyelmesek is tudnak lenni a gyerekei.

Mondják, pihenjek még pár napot, de a kislány kedvesen emlékeztetett rá, hogy levelet kell írnom az újságnak, el ne felejtsek róla. Hát most a betegágyból írodik ez a levél, és az unokákról szól, akikre nagyon büszke vagyok. És akik azt mondták, ha egészen meggyógyulok, újra megbeszéljük, kinek mi lesz a feladata, mert „nincs az rendjén, hogy a nagygyógyulástól elgözzön”.

Betegnek lenni nem jó, de néha hasznos lehet. Gyerekként, emlékszem, betegem olvastam végig az Egri csillagokat.

Erzsébet néni

Fiataloknak

ÚTLEVÉL

„Aztán így szólt Jézus hozzájuk: Menjetek el az egész világra, és hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.” (Mk 16,15–16) – Így szól az apostolok küldetése.

Január 1-jén elkezdünk egy új polgári évet itt, Londonban is. A tévéhíradókban minden évben nagy szenzációt jelent a westminsteri tűzijáték, és az idei sem maradhatott el. Én egy másik tűzijátékról szeretnék írni, arról a lelki tűzről, amelynek őrzésére-táplálására kívánta felhívni a figyelmünket XVI. Benedek pápa – ezért nyitotta meg tavaly októberben a Hit évét. Ugye, emlékszünk még erre a nagyszerű eseményre? Ne feledjük: tart még a Hit éve...

Mint papnak, lekipásztornak gyakran fölteszik nekem is a kérdést a fiatalok: miért kell megkeresztelkedni, mikor e szentség nélkül is nagyon szép az élet, sőt, néha sokkal egyszerűbb is. Emlékszem a pécsi kispapi éveimre, amikor egyszer volt alkalmam belekóstolni abba, mit jelent az utcai evangelizáció, misszió. Az történt, hogy egy osztrák fiatalember (azóta bencés szerzetesként éli az életét Ausztriában), a Mária Légió tagja meghívott egy „nem hivatalos” utcai misszióra. Kimentünk a kertvárosba – Pécssett ezzel a névvel magas betonházak alkotta városnegyedet illetnek –, és a járókelőket megszólítva feltették nekik a kérdést: meg van-e keresztelve. Azóta

már többször is végigpörgettem magamban azt az eseményt: elég „bátornak” tűnt akkor ez a kezdeményezés. De nem is ez a lényeg itt, hanem a válasz, amely a megkérdezettekől érkezett. Negyven százalékuk azt mondta: nem. Hatvan százalék igennel válaszolt, de közülük nagyon sokan hozzátették: ennél többet nem tudnak erről. Vagyis további életükre ez nemigen volt hatással. Mindez a '90-es években, már az úgynevezett rendszerváltás után történt. – Ez a tapasztalat megértette velem: Magyarország valóban missziós terület lett...

Ez a történet meghatározó volt számomra, amikor a papság szentségére készültem. Azóta sok minden megváltozott a magyar társadalom és a magyar katolikus egyház életében is, és egyre fontosabbnak tartom, hogy segíteni tudjak a hozzám fordulóknak a kérdés helyes megválaszolásában: miért is kellene megkeresztelkedni. Itt, Londonban, a Szent István Házban is gyakran keresnek fel fiatalok. Látom bennük az őszinte érdeklődést, a nyitottságot a krisztusi tanítás iránt, szükségük van a lelki táplálékra, a garanciára, hogy a földi élet után van örök élet is. De addig is szükségük van arra, hogy megérezzék: létező valóság az Isten országa, amelyről Jézus beszélt tanítványainak. A Hit évében jobban tudatosítsuk magunkban, milyen fontos a keresztség: útlevél, amely megnyitja az utat ebbe az országba.

János atya, London

IMASZÁNDÉKOK

(Folytatás a 2. oldalról)

A béke Isten adománya. Fontosak a technikák és a stratégiák; de a leghatékonyabb béketeremtők – akik a világban pozitív átalakulásokat hozhatnak létre – azok a nők és férfiak, akik igazán a béke embereivé váltak.

Valamennyien ismerünk ihletett és elszánt embereket; egyeseket nemzetközi szinten magasztalnak, a legtöbben azonban névtelenek maradnak. Assisi Szent Ferenc és Loyolai Szent Ignác egyaránt katonák voltak: múltbeli tapasztalataik

részévé váltak a közösségvállalásra és a kiengesztelődésre való megértésük folyamatainak. Korunkban az „Eltűntek anyukái” Argentínában vagy Oscar Arnulfo Romero érsek Salvadorban, akiket személyesen érintett az erőszak, megmutatták a népeik békés jövőjének építését szolgáló utat. Talán mi is ismerünk olyanokat, akik az elszegedett erőszak megválasztását beépítették életükbe, és így lettek a béke munkásai; példájuk segít minket az imádkozásban és saját életünk alakításában.

(Gearóid Francisco Ó'Conaire ferences, Justitia et Pax Bizottság, Róma)

Nagy Ferenc SJ

KI MIT TEKINT CSALÁDNAK?

(Folytatás az 1. oldalról)

A Magyar Katolikus Családegyesület elnöksége állásfoglalásában – az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 16. cikkét, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 9. és 33. cikkét, Magyarország Alaptörvényének Nemzeti hitvallását és L. cikkét, valamint a Család Pápai Tanácsa által kiadott Családjogi Chartát szem előtt tartva – egyebek mellett megállapítja:

- a család alapja a házasság;
- a házasság az a természetes intézmény, amelynek feladata az élet védelmét biztosítani;
- a család több, mint egyszerű jogi, szociológiai vagy gazdasági közösség, mert a szeretet és a szolidaritás közösségét valósítja meg;
- a család feladata, hogy a családtagok és a társadalom életéhez szükséges kulturális, erkölcsi, szociális, lelki és vallási értékeket gyarapítsa és továbbadja;
- a család politikai, jogi, gazdasági, társadalmi védelemre jogosult;
- a férfi és nő között, önkéntes elhatározása alapján létrejött, a hűség, biza-

lom és együttműködés jegyében tartott szeretetközösségként létrejött házasságra épült család tudja leghatékonyabban szolgálni a közjót;

• az ilyen házasságra épülő családokat az egész társadalom érdekében fokozott védelem illeti meg.

A Bíró László püspök által aláírt állásfoglalás hangsúlyozza továbbá, hogy egy olyan szabályozás, amely különbséget tesz különböző együttélési formákra és a házasságra alapuló családok védelme között, sem a házasságra épülő család számára, sem pedig az egyéb életformák számára nem jelentene diszkriminációt, de biztosíthatná a házasság és a család fokozott védelmét.

Mindezt sokan úgy értelmezték, hogy az Alkotmánybíróság családnak tekinti az azonos neműek kapcsolatát is. Szalai Ákos, a PPKÉ Jog- és Államtudományi Karának oktatója – a II. János Pál Gazdaságtudományi Intézet blogján – igyekezett eloszlatni a félreértést. Rámutatott: az Alkotmánybíróság döntése továbbra sem tekinti családnak az azonos neműek kapcsolatát. □

A FOGALMAK SZÁNDÉKOS MANIPULÁCIÓJA ELLEN

Megjelent a Családlexikon

„A mai társadalomban úgy revolverezik a családot, hogy a régi fogalmakat – például család, házasság, élet, jog, szabadság stb. – kiüresítik és átértelmezik. Ez a lexikon, amely a fogalmak tisztaságát őrzi, a hangsúlyeltolódásokat helyre teszi, évtizedekre szólóan fontos kézikönyv azoknak, akik a családdal elmélyülten szeretnének foglalkozni” – mondta Bíró László püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense a Család Pápai Tanácsa által jegyzett, a múlt év végén magyarul a Szent István Társulatnál megjelent kötet bemutatásakor.

„Korunk legszembeütőbb jelensége a nyelv kétértelmű használata. Önkényesen és rendszeresen próbálják megváltoztatni a szavak normális jelentését, hogy bizonyos véleményeket és hipotéziseket úgy terjesszenek, mintha azok mindenki által elfogadott igazságok lennének. A nyelv szándékos manipulációjáról van szó, amit elkendőznek: ahelyett, hogy megkönnyítenék a fogalmi tartalmak általános érthetőségét, zavart keltenek, mellyel elérnek azokat a meghatározott célokat, amelyeknek napjainkban elsősorban politikai természete van.

E ravasz számítás, mellyel mesterségesen alkotott fogalmakat erőltetnek és hoznak forgalomba, sikeresnek mutatkozik, mert az emberek – tájékozatlanságuk miatt – ezeket a fogalmakat naivan elfogadják, s miután a kétértelműség félrevezette őket, már egyáltalán nem képesek felismerni a hazugságot. Az új szavak kiagyaloí úgy próbálják alakítani a közvéleményt, hogy a valóság és az igazság nyugtalanító vagy sokkoló jellegét elkendőzik. Mivel ezek az erőltetett fogalmak egyáltalán nem ártalmatlanok, alkotóik tovább folytatják játsz-

májukat, s hogy végső céljukat elérjék, végül megváltoztatják a szavak jelentését. Ezáltal tudják az alkotók megakadályozni a fogalmak elutasítását. Hogy áruló zajt ne keltsenek, szinonimákat használnak, például terhességmegszakítást az abortusz helyett, eutanáziát a halál bekövetkezésének kegyetlen meggyorsítása helyett, esemény utáni tablettát az abortuszt kiváltó eszköz helyett” – olvasható Alfonso López Trujillo bíborosnak a kötethez írt 2007-es előszavában.

A Családlexikon valójában nem hagyományos, szótárszerkezetű kézikönyv, hanem tanulmányok gyűjteménye, amelyek érintik az étellel és a családdal kapcsolatos kérdéseket és erkölcsi problémákat, különös tekintettel a szándékosan kétértelművé tett vagy új tartalommal megtöltött szavak használatára. A Család Pápai Tanácsa nemzetközi szakértőket kért fel szerzőknek. A 93 tanulmány 84 szerző műve, akik közül 50 civil és 34 pap, illetve püspök, akik nagyon széles átlátással ismertetik meg az elmúlt évek családdal kapcsolatos kérdéseit, problémáit.

(MK)

MARADJANAK SEMLEGESEK?

A francia kormány utasította a katolikus iskolákat, hogy maradjanak semlegesek az azonos neműek „házasságának” kérdésében.

Vincent Peillon nevelésügyi miniszter levélben figyelmeztette a 8300 iskola vezetőit, hogy ne vegyenek részt a katolikusok január 13-ára tervezett menetében, amellyel az egyneműek házasságának bevezetése ellen tiltakoznak, mert – mint írja – részvételük homofóbiának minősülne a homoszexuális diákokkal szemben.

„Az önök felelőssége, hogy a francia társadalomban zajló viták ne jelenjenek meg az iskolákban elutasításként és homofób megbélyegzésként” – írja az

igazgatóknak címzett levélben Peillon, akinek nézetei mellett az államfő is nyíltan kiáll. „A köztársaságnak alapelve a szekularizmus, amit mindenkinek védenie kell, s ami a kormány és kiváltképpen a vele szerződésben álló iskolák semlegességét jelenti” – fogalmazott Francois Hollande elnök. A legtöbb francia iskola magánintézmény, de a tanárok a kormánytól kapják a fizetést.

A miniszteri figyelmeztetés válasza volt arra a decemberi levélre, amelyben a katolikus püspöki kar oktatási titkára, Eric de Labarre arra biztatta az iskolai igazgatókat: engedélyezzék diákjaiknak, hogy szabadon nyilvánítsanak véleményt az ügyben. □

Floridai levél

GYÖNGYSZEMEK

Az igazgyöngyök a kagyló köpenye alá kerülő idegen testecske (például homokszem) körül képződnek. Egyfajta védekezés eredményei, amellyel a kagyló izolálja a nem kívánt, idegen elemet. A ma körüljárt igaz-gyöngyök, bár nem kagylókban alakultak ki, eredetüket illetően alapvetően hasonlítanak az igaziakhoz. A sorsnak abból a kegyetlen fintorából születtek, hogy évtizedeken át nemcsak maguk alkották az idegen testet, a „homokszemet”, hanem a lélek- és életmentő „burkot” is önmagukból termelték ki. Mindez pedig történt az 1941. december hetedikén, Pearl Harbor elleni, katasztrofális japán légitámadás következményeként.

Két hónappal a tragédia után, 1942. február 19-én Roosevelt elnök elrendelte, hogy a védelem szempontjából oly fontos nyugati partról távolítsa el az amerikai hadsereg minden „idegen elemet”. A rendelkezés az itteni japánok 90%-át érintette, elsősorban a zömmel Kaliforniában rég letelepedett, évtizedek óta ott élő vagy már ott született orvosokat, üzletembereket, tanárokat, farmereket, munkásokat, az újszülöttől az aggastyánig.

Összesen tíz tábor épült, több valóban Isten háta mögötti helyen. Az időben kicsit előregorva álljon itt a Sors egyik különös ötlete. Az történt, hogy az itt született fiatal japánok nagy része már az USA hadseregében szolgált. Előfordult tehát, hogy a szögcsodrával, őrtornyokkal körülvett táborban „idegen elemként” fegyveres öröklék fogva tartott szüleit, rokonait az amerikai hadsereg egyenruhájában kereste fel a szabadságos kiskatona.

De térjünk vissza Roosevelt elnök rendelkezéséhez.

Az érintettek tíz napot kaptak ügyeik rendezésére. Amit tudtak, széjjelosztottak, elajándékoztak, beraktároztak. Az utóbbi holmik legtöbbször sosem kerültek elő...

A táborok egy részét sebtében tákolták össze, aminek viszont volt egy jó oldala is. Rengeteg hulladék maradt vissza, amiből a foglyok részben hiányzó, praktikus tárgyakat (kanalat, kést, asztalt, széket, ágycat), részben művészi munkákat, többek között ékszereket készítették. Semmi sem veszett kárba! A feléjtett hagyományos fonalából szatyrok; a talált fogkefék nyeléből fülbevalók; az eldobott konzervdobozokból játkvasutak születtek. (Sok kisgyermek volt a táborokban.) Kifűrták a betonon simára csiszolt barackmagot, és gyűrűvé léptették elő. A homokban talált kagylóból fülbevalók, gyöngyök lettek, a növények színyanyagából festékek, amelyekkel kezeket festettek.

Évtizedekbe telt, mire ezek a munkák – három kemény esztendő valóban életmentő hagyatékaik – előkerültek. De ahogyan a táborlakók magukba zárták a történeteket – legfeljebb egymás között emlegették a „tábor”-t –, elrejtették a tárgyi emlékeket is. Életfilozófiájukat így foglalhatnánk össze: Türelemmel és méltósággal mindent elviselni! Szerencsére egy kései utód rátalált egy padláson elrejtett dobozra. Megdöbbenő, megrázó felfedezésének gyorsan híre ment, sőt ösztökélésére a többiek is kutatni kezdték. Rengeteg, részben valódi művészi értéket képviselő alkotás került így elő, amelyek a washingtoni Smithsonian Múzeum anyagaként a Művészi és kézműves munkák a japán amerikai internálótáborokból 1941–1946 címmel előbb a múzeumban voltak láthatók, majd vándorkiállításon ismerheti meg a csodáló utókor.

Bitskey Ella, Sarasota

GONDOLATOK

Rendkívül igényes kiállítású kötettel ajándékozta meg olvasóit kilencvenedik születésnapja után az erdélyi születésű, és immár évtizedek óta Münchenben élő gróf Degenfeld Sándor. Ebben politikáról, gazdaságról, no meg kedvenc témájáról, a vadászatról valott nézeteit adta közre, kiegészítve néhány családi vonatkozású adattal. Ha csak egy szóval lehetne jellemezni a könyvet, a bölcsességet kellene említeni, amely a szerző soraiból árad. Az Öregségről című fejezetében – mintha csak egy jó tanácsot adna az utána következő nemzedéknek – ezt így határozza meg: „Az öregkor bölcsessége a megértés: elismerjük mások viszonylagos emberi tökéletességét, és megtanulunk a magunk viszonylagos tökéletlenségével élni”.

A bölcsesség azonban elválaszthatatlan a derűtől. Márpedig gróf Degenfeld személyéből a kilencvenen túl is árad a derű és a jövőbe vetett bizalom. Könyvében szembe száll azzal a közhellyel is, amely szerint az ősz a mulandóság jele, mert a fákról lehullnak a levelek és a természet tetszhalálba merevedik. Mint írja, ez rossz példa, mert hónapokon belül ismét kihajtanak a fák, a télre tavasz következik. Ez az alapbeállítottság lett a szerző egész életén átvonuló vörös fonál: a Romániában megélt kettős elnyomás szörnyű éveit, a kommu-

nizmus idején elszenvedett csapásokat sikerült úgy kihevernie, hogy ismét boldogan adózhatott fiatalkori kedvtelésének, a vadászatnak.

Gondolatok című könyvében nem titkolja, hogy sokan barbárságnak tartják a vadászatot, ő maga azonban még a világhírű spanyol filozófust is segítségül hívja érvei alátámasztásához, amikor cáfolja azt a tévhitet, amely

szerint a vadászat lényegében az állatok szórakozásából történő leöldösését jelentené. Külön fejezetet szentel a vadászat jelentőségének az emberiség történetében. Noha csak röviden említi a múlt század híres magyar vadászait, köz tudott, hogy már nevük is nosztalgiát keltett az olvasók körében egy olyan korszakban, amikor külföldi utazásokról legfeljebb csak álmodni mert egy átlag polgár: Kittenberger Kálmán vagy Széchenyi Zsigmond afrikai kalandjai néhány órára feledni engedték az akkori nyomasztó körülményeket.

HIMNUSZ AZ ÚJVILÁGBAN

A Himnusz születésnapján egy öregemberre gondolok, aki már aligha él. A nevére nem emlékezem, az arcára, az alakjára, a hangjára azonban olyan pontosan, mintha tegnap láttam, hallottam volna utoljára. Pedig annak már húsz esztendeje, hogy megismertem őt.

Takács István barátom, az MDF akkori városi elnöke fuvarozott el hozzám, még New Yorkba érkezésem napján. Este, pontosan nyolc órakor beléptünk a Magyar Klubba, ahol író-olvasó találkozóra vártak az ottani magyarok.

Tágas, magas mennyezetű terem volt, elfért benne legalább hetven-nyolcvan ember. De csak egyvalaki állt ott a helyiség közepén, a hórihorgas, hajlott hátú öregúr, öltönyben, nyakkendőben, a torkát köszörülve.

– Isten hozta Önöket! – mondta szertartásosan, és rám nézett. – Különösen Önt, kedves hazámfia...

Takács Pista nyugtalanul tekintgetett körbe. Az öreg-

úr mesélni kezdte, milyen úton-módon jött ki Amerikába, valamikor 1946-ban, és mennyi követ kellett megmozgatni, a családját is áthozatta Európából.

– Ők is itt élnek? – kérdeztem tőle.

– Éltek... A feleségemet már régen eltemettem. A két fiam elment a nagyvilágba. Az egyik Svédországba, a másik Ausztráliába. Az unokákat csak fényképről ismerem. Van már egy dédunoka is...

Ahogy beszélgettünk, megtudtam, hogy a kisvárosban valamikor százszázhusz magyar élt: nagyon jó, összetartó közösség, templomba járó, ünnepeket együtt megülő. Aztán mindig kevesebben lettek, egyre kevesebben. Az utódok megnősültek, elmentek a feleségekkel, a kortársak pedig rendre-másra kiköltöztek a temetőbe.

– Ön hány éves, kedves bátyám?

– A nyolcvanhetediket taposom... De hát elkezd-

Könyvében gróf Degenfeld Sándor elemzi a jelenlegi nemzetközi politikát is, ezen belül külön fejezetet szentel az Egyesült Államok helyzetének a mai világban, de még ennél is behatóbban foglalkozik a magyar–kínai kapcsolatok alakulásával. Megítélése szerint hosszú távú célt szolgálhat az a budapesti törekvés, hogy a világgazdaságban tapasztalható erősödő „keleti szélhez” igazítsa a magyar vitorlákat.

Könyve végén visszakanyarodik családjához, és örömmel számol be az olvasóknak arról, hogy a kommunizmus bukása után sikerült visszavenni egykori szülőbirtokukat Tokajban, ahol költséget és fáradságot nem kímélve létrehozták az ország egyik vezető borászatát. A pomázi Kráter Kiadó gondozásában megjelent kötet a szerző egy távoli rokonának, Wass Albertnek meg- rázó versével zárul, amelyet Üzenet haza címmel számkivettségének harmadik évében vetett papírra Németországban, és amelynek intő szavai máig sem vesztették érvényüket:

„És leszen csillagfordulás megint / és miként hirdeti a Biblia: / megmérgetik az embernek a fia, / s ki mint vetett, / azonképpen arat. / Mert elfut a víz és csak a kő marad, / de a kő marad.”

(Gróf Degenfeld Sándor: *Gondolatok*, Kráter Kiadó, Pomáz 2012)

Vincze András

TÍZ DOLLÁR

Tíz dollár. A mai fiatalok többsége talán csak amolyan „aprópénznek” tekintti. Pedig tíz dollárnak is megvan – meglehet – a maga jelentősége, kalandos története, sőt – történelme!

1948-ig, a tragikus „fordulat évéig” nemcsak orosz, hanem más, nyugati katonai alakulatok is tartózkodtak Budapesten. Egyszer egy amerikai őrmester jött be Böszörményi úti fényképészüzletünkbe, és dollárral fizetett: egy friss, ropogós tízdollárossal.

Egy ilyen bankjegy számunkra akkor nemcsak vásárlóeszköz volt, hanem szimbólum, és – akkor még úgy gondoltuk – egy jobb jövő záloga is! Édesanyám gondosan elzárta a pánccél-dobozába, de aztán hamarosan mégis elő kellett vennie. Sürgősen szükség lett fotóanyagra, engem küldött a belvárosba a dollárral a pult alól, „feketén” árusító kereskedőhöz. Elővigyázatosan papírba csomagoltam az értékes bankjegyet, úgy tettem be a pénztárcámba. Ma sem értem, miként történhetett, de a kereskedőnél vettem észre, hogy a tárca üres.

Semmi reményem sem volt rá, hogy megtaláljam, hiszen a belváros legforgalmasabb részén járkáltam, de azért mégis visszairamodtam: hátha... A Vörösmarty tér sarkán egyszerre megpillantottam a földön a gondosan összehajtogatott fehér papírt. A járóelők rá sem hederítettek... Nagy kő esett le a szívemről. Nem is mentem akkor már vissza a vegyszerboltba, hanem egyenesen haza. Jól is tettem: időközben befutott némi pénz, ami fölöslegessé tette dollárunk fölládozását.

Aztán jöttek a zord idők. Egyetlen gramm arany – pláne valuta! – birtoklása hosszú, keserves börtönöveget, internálótáborot jelentett. Édesanyám – hosszasan mérlegelés után – elsőáldozási Jézus Szíve-képp hátsó borítólapja alá ragasztotta a tízdollárost. Ma sem értem, miért éppen oda.

Teltek-múltak az évek, mint a mesében, s elérkezett 1956. október 23., a „csodák napja”. Nem sokkal utána azonban beköszöntött a szomorú november 4. is, amidőn végképp ránk zuhant a kétségbeesés. November 23-án határoztam el, hogy kezembe veszem a „vándorbotot”. Édesanyám nem „hamuba sült pogácsát” adott az útra, hanem kifejtette a Jézus Szíve-képből az évek óta ott rejtőzködő tízdollárost, és bevarrta kabátom hajtókájába. Ezzel indultam útnak. Melengető érzés volt tudni, hogy „van valami pénzem”.

A bécsi Gurkgasse 32. szám alatt lévő iskola sebtében kiürített tantermeiben, szalmán helyezték el ideiglenesen bennünket; férfiakat, nőket vegyesen. Ruhát, ételmet bőven kaptunk, de az osztrák főváros számunkra teljesen szokatlan csillogása telve volt csábításokkal. Az ékszereket csak távoli, elérhetetlen csodákként bámultuk, de a csokoládé- és déligyümölcs-halmok előtt csorgott a nyálunk. A háború kezdete óta nem láttunk ilyeneket. Nagy titokban kifejtettem kabátom hajtókájából a tíz dollárt, és kiosontam vele a városba. Megálltam az első déligyümölcs-kereskedőnél, és elköltöttem. Banánt és datolyát vettem – mindért.

Négyen menekültünk együtt: Gitta barátnóm (aki segéd volt a fényképészüzletünkben), vőlegénye, József és annak öccse. Hinni sem akartak a szemüknek, midőn diadalmasan kicsomagoltam szalmazsákunk szélére kuporodva a ritka csemegét.

Tíz dollár! Néha jelentéktelen zöld papírpénz, néha azonban a tragikomikussá torzult történelem jelképe.

Saáry Éva

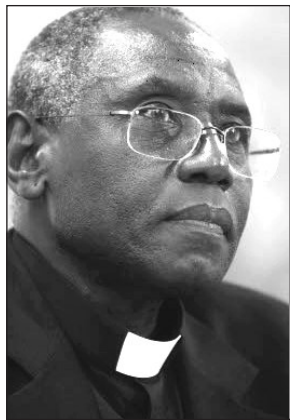
Kósa Csaba

AZ EGYHÁZ A NYOMOR ELLEN

Az Európai Műsorsugárzók Uniója (EBU) Why poverty? – Miért van szegénység? témában indított kampányt a múlt év végén azzal a céllal, hogy felhívja a nemzetközi közvélemény figyelmét arra a sokak által elfelejtett valóságra, amely mintegy egymilliárd embert érint a földön.

A Vatikáni Rádió munkatársa a kérdéssel kapcsolatban Robert Sarah bíborossal, a Cor Unum Pápai Tanács elnökével beszélgetett, aki az Apostoli Szentszék szerszolgálati tevékenységét irányító dikasztérium vezetője. A tanács feladata, hogy a világ karitászirodái keresztül eljuttassa a pápa és az Egyház adományait a legszegényebb sorsú lakosoknak, a természeti katasztrófák sújtotta területek lakóinak.

Sarah bíboros elmondta, hogy a szegénység mindig is jelen volt mint emberi valóság, amelyet maga az ember idéz elő. Ha ugyanis háborús körülményeket teremtünk, akkor abból egyértelműen szegénység születik; ha olyan gazdasági rendszert építünk, amely csak a gazdagoknak kedvez, ismét előáll a szegénység problémája – magyarázta a bíboros. A szegénység tehát emberi valóság, amelynek azonban nem csak negatív oldalai vannak. Pozitívuma például az, hogy egy-

szerűbben, a felesleges dolgok felhalmozása nélkül él az ember. „Tapasztalatból tudom, hogy a szegény országok lakói derűsebbek, nagyobb bizalommal vannak az élet iránt, nagyobb tiszteletet éreznek más népek iránt. Le kell győznünk a nyomort, ugyanakkor elengedőek a legszükségesebb dolgok egy méltóságos élethez. Jézus maga mondta: Boldogok a szegények”

– emlékeztetett Sarah bíboros. Azonban meg kell tudni különböztetni a nyomort a szegénységtől.

Hogyan válaszol az Egyház a nyomor drámájára? A misszionáriusok mindig is azért küzdöttek, hogy méltóságot adjanak az embernek, hogy biztosítsák számára az ételt és az egészséget, iskolákat hoztak létre, támogatták a szegényeket a termelés javításában. A szegénység elleni küzdelem tehát azt jelenti, hogy jobbá tesszük a népek munka- és életkörülményeit, nemcsak az anyagiakat, hanem a lelkieket illetően

is. Ezt teszi az Egyház – hangsúlyozta a Cor Unum Pápai Tanács elnöke.

A pápai dikasztérium elnökeként elvitte a Szentatya támogatását a haiti, a japán földrengés károsultjainak, Libanonba utazott, hogy látogatást tegyen a szíriai menekülteknél. Sarah bíboros ezzel kapcsolatban elmondta: az emberek várakozásai és reménykedése volt az, ami leginkább megérintette ezen utazások alkalmával. „Japánban tett látogatásom után két hónappal kaptam egy levelet egy buddhista asszonytól, aki ezt írta: »a földrengés után véget akartam vetni életemnek, de miután láttam önt, hogy virágokat hint a tengerbe az elhunytak emlékére, hogy imádkozik értük és szenvedő családjaikért, meggondoltam magam.« Ezen tapasztalatok érintenek meg leginkább” – mondta a bíboros.

A Cor Unum Pápai Tanács nemcsak azért tevékenykedik, hogy anyagilag támogassa a rászorultakat, hanem hogy lelki támaszt biztosítson nekik. Visszaadni egy nő életének méltóságát többet ér bármennyi millió készpénznél. Látván a szegénységet, a szenvedést, az ember jobban tud imádkozni a világért is, amelynek békére van szüksége. Aki valóban jobb világot hozhat nekünk, az maga Jézus Krisztus. Jézus a szívünkben, családjainkban, politikai és gazdasági intézményeinkben kell hogy megszülessék. Ő képes mindent megváltoztatni – nyilatkozta Robert Sarah bíboros, a Cor Unum Pápai Tanács elnöke. (VR)

AZ IDŐTLEN SZERETET

Amikor Szent János apostol első levele Isten lényegét a szeretetben jelöli meg, hangsúlyozza, hogy régi üzenetet mond. Ez a kereszténység lényegét érintő üzenet bizony régi, Isten eligazító, jó beszédének tartalma. Memmi minden változott azóta. Hány nagyszerű hír járta be a világot. Ma is hányan figyelik a legfrissebb szenzációkat. Krisztus népe pedig ragaszkodik a régihez.

Bizony így igaz: régi ez az üzenet abban az értelemben is, hogy amióta csak élünk, hallunk róla. A régi üzenet pedig ennyi: Isten szeret minket. Szeretete Krisztusban öltött testet, ami minket is arra kötelez, hogy szeressük egymást, mert csak így maradhatunk meg az Ő szeretetében.

Ez a régi üzenet bibliai értelemben mégis új. Mert a Szentírásban az új nem időbeli, történelmi, hanem minőségi megjelölés. Tehát nem az az új, ami tegnap még nem volt. A Biblia szóhasználatában új az, amit Isten tesz, ami Isten eljövendő világának megvalósulása ebben a világban. Új tehát, ami nem tőlünk való, ami nem hordozza magában a bűn ronctársát. Így érthetjük Ézsaiás próféciájában az Úr üzenetét: Íme, újat cselekszem. A zsoldáros ezért akar új éneket énekelni az Úrnak.

Szent Pál apostol írásaiban az új ember kifejezés is ezt a jelentést hordozza. Szent Péter levelében az új ég és az új föld reménye is elsősorban nem időben jelent újat, hanem tartalmában: hogy az már Isten akarata szerint való lesz. Ebben az értelemben tehát, ami időben régi, tartalmában mégis lehet új, vagyis Isten világához tartozó.

Erről az újról mondja János, hogy már megvalósult, testté lett Krisztusban. Mert Jézus nemcsak hirdette az újat, nemcsak beszélt róla, hanem elhozta. Ez volt az új, kedves esztendő, amit a názáreti zsinagógában meghirdetett, s ami tetteiben, gyógyításaiban és szavaiban megvalósult. Aki ezzel a minőségi újjal, mással, istenivel akar találkozni, az Jézust keresse.

János írásaiban azonban figyeljünk arra is, hogy az új nemcsak Jézusban, de a gyülekezet tagjaiban is megvalósul. Jézus világossága tovább árad, és megújítja azokat, akik vele kapcsolatban kerülnek. Szent Pálnál ezt úgy olvassuk, hogy Jézus mint új Ádám egy új emberiség elindítója lett.

Az eljövendő új világnak részesei csak azok lehetnek, akiknek az életében már megfogant ez az új. A gyülekezet tagjai ennek az isteni újnak a képviselői, akiknek életében, ha részintvalóan is, de mégis valóság Jézus megújító szeretete. Jézus világosságának körébe kell kerülni, mert a sötétben az ember megvakul, és csak céltalanul tapogatózik, azt sem tudva, merre megy.

Végül – érzékelve azt, hogy a jános, tágabbban pedig az újszövetségi szeretettartalom nem csupán érzelmi aktus – hasznos tudni arról, hogy az Újszövetség görög szövege három szóval írja körül a szeretet fogalmát.

Ebben benne van az erosz, azaz a szerelem, annak minden szépsége és várakozó boldogsága. Az evangéliumi szeretetben benne van a filia is, emberi lelkek megértő barátsága, a szellemi rokonságra való törekvés, a szépségekre egyforma ámulattal rácsodálkozó szem, a titkokat egyforma intenzitással kutató értelem. És benne van a szeretetben az is, amit az agapé kifejezéssel érzékeltet: a társért, a másikért való önfeláldozó élet. A megbocsátás, a hűség, a másik boldogságának és előmenetelének akarása a szeretet erejével.

Pátkai Róbert
ny. evangélikus püspök, London

KERESZTÉNY PLATFORM A FELVIDÉKI MAGYAR PÁRTBAN

A Magyar Közösség Pártja – korábban Magyar Koalíció Pártja – 2012. december 8-11. Országos Kongresszusán, Kürtön Stubendek László tájékoztatta a küldötteket, hogy az MKP Országos Elnökségének ülésén bejelentették a keresztény platform megalakulását a párton belül.

Az MKP Alapszabálya IX. fejezete 35. §-a szerint a novemberben és decemberben lezajlott járási konferenciák többsége támogatta, sőt, határozat formájában foglalt állást egy keresztény platform létrehozása mellett. Az összesített csatlakozási határozatok alapján az előírt feltétel (legalább száz tag legalább három járásból) teljesült – fogalmazott Stubendek László, a keresztény platform elnöke.

Az első igény a nyitrai járási konferencián fogalmazódott meg Balkó Ferenc és Szórad Mária által, majd csatlakozott a kezdeményezéshez a komáromi, a szenci, a dunaszerdahelyi, a kassai és a lévai járás is. A felsorolt járási konferenciákon határozatban fogadták el a keresztény platform megalakulásának szükségességét, míg más járásokban aláírásokat gyűjtöttek.

Az MKP I. Országos Kongresszusán a kerületi küldöttek a kerületi elnökkel való tárgyalás alapján megnevezték azokat a személyeket is, akik képviselik a keresztény platform előkészítő bizottságában az érintett kerületeket: Kassáról Filipko József, Besztercebányáról Bán Zoltán, Pozsonyból Duray Rezső, Nagyszombatból Karaffa Attila és a Nyitrai kerületből Stubendek László lett a tagja a munkabizottságnak. A katolikusok mellett a református vallásúak is jelen lesznek a platformban, hiszen már a megalakuláskor felvetődött, hogy keresztény-keresztény platform megnevezést használjanak majd a közeljövőben a párton belül.

A megválasztott képviselők rövid időn belül hozzálátnak a keresztény platform megszervezésének, és ismertetik majd célkitűzéseiket.

(MKP Sajtóosztálya)

A BUKOVINAI BETLEHEMES

A magyar szellemi kulturális örökség jegyzékébe jelöli a Bukovinai Székelyek Országos Szövetsége a bukovinai betlehemest, a csobánolást. A kezdeményezést eddig ezren támogatták aláírásukkal – közölte a szövetség elnöke az MTI-vel.

A csobánokról – hegyi pásztorokról – elnevezett bukovinai betlehemes a népcsoport sajátos történelme során egyedülálló módon maradt fenn, és ma is virágzik. A népszokásnak több változata van, de az egyes változatok lényegesen nem térnek el egymástól.

December 24-én este Bonyhádon a Tolna megyei Tevelen élő fiatalok az istenszolgálati szokást elevenítették fel előadásukban.

A csobánolás az egyik legarchaikusabb elemeket őrző, a csiki betlehemessel rokonítható magyar népszokás. Mária és az angyal öltözetében a bukovinai

női népviselet jelenik meg. A pásztorok – székely szóhasználatban képnék nevezett – maszkja kereszténység előtti pogány elemeket is őriz.

A Bukovinai Székelyek Országos Szövetsége 2013 áprilisáig gyűjti magánszemélyek, szervezetek támogató nyilatkozatait, azt követően küldi el jelölését a Szellemi Kulturális Örökség Nemzeti Bizottságához. A kulturális örökség nemzeti jegyzékében eddig tizennégy elem szerepel, a listára idén a Kassai-féle lovasjászat, a Sárköz népművészete, valamint a borsodnádasi molnárkalács, a magyar borsodnádasi és a matyó népművészet került fel.

A szövetség célja, hogy 14 ezer aláírást gyűjtsön össze 35 olyan magyarországi településről, ahol bukovinai székelyek és leszármazottaik élnek. Azért 14 ezret, mert 1941-ben ennyien települtek Bukovinából Magyarországra. □

ÚJ FELMÉRÉS A VILÁGVALLÁSOKRÓL

A Pew kutatóközpont több mint 230 országot átfogó felmérése szerint a Föld népességének 84 százaléka tartozik valamely valláshoz.

A 2010-es adatok alapján született eredmények szerint a Föld lakosságából 2,2 milliárd keresztény (a világ népességének 32 százaléka), 1,6 milliárd muzulmán (23%), 1 milliárd hindu (15%), közel 500 millió buddhista (7%) és 14 millió zsidó (0,2%). További 400 millió (6%) különféle hagyományos, törzsi, bennszülött vallások követője. Végül mintegy 58 millió (körülbelül 1%) más vallások híve (pl. bahái vallás, szikhizmus, sintoizmus, taoizmus, jainizmus, wicca, zoroasztrianizmus stb.)

A felmérésből kiderül, hogy az emberiség 16 százaléka nem kötődik semmilyen valláshoz, bár közülük sokan hisznek Istenben vagy valamilyen kozmikus szellemi lényben. E csoport létszáma nagyjából megegyezik a világ katolikusainak létszámával.

A vallások földrajzi eloszlása nagyon eltérő. Ázsiában és a csendes-óceáni térségben él a hinduk és a buddhisták 99 százaléka, a hagyományos, törzsi és egyéb vallások híveinek mintegy 90 százaléka, a muzulmánok 62 százaléka és a nem vallásosak 76 százaléka. Kínában 700 millió vallástalan ember él, kétszer annyi, mint az Egyesült Államok teljes népessége.

A keresztények eloszlása legegyszerűsebb: nagyjából ugyanannyi keresztény él Európában (26%), mint Latin-Amerikában és a Karib-térségben (24%), illetve Afrika Szahara alatti övezetében (24%). A zsidók 44 százaléka Észak-Amerikában él, 41 százaléka Észak-Afrikában és a Közel-Keleten (nagy részt Izraelben).

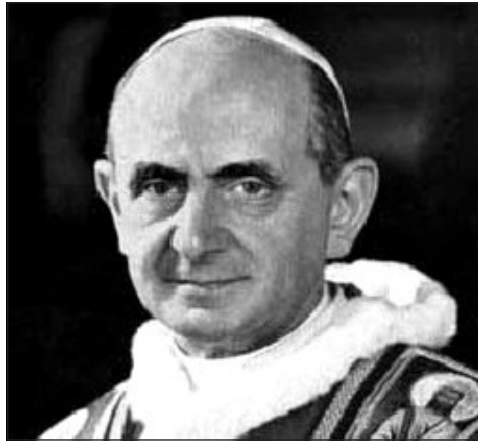
A vizsgált nyolc nagy vallási csoportot tekintve a világ népességének 73 százaléka, jellemzően a hinduk és a keresztények tartoznak lakóhelyük többségi vallásához. A fennmaradó 27% – a többi vallási csoport – vallási kisebbségben él – derül ki a vizsgálatából.

Magyar Kurír

HÍREK – ESEMÉNYEK

2013-ban: Boldog VI. Pál?

A Szenttéavatási Ügyek Kongregációja december 10-i ülésén egyhangúlag jutott arra a következtetésre, hogy a néhai pápa, VI. Pál valóban „hősies fokon gyakorolta az erényeket”. Ez döntő lépést jelent boldoggá avatása útján. December 20-án XVI. Benedek pápa aláírta a dekrétumot, ezzel VI. Pál a tiszteletreméltó címet kapta, és már csak az van

hátra, hogy a közbenjárására történt csoda kivizsgálását elvégezzék. Egy kaliforniai magzat megmagyarázhatatlan gyógyulásáról van szó. A ma 15 éves ifjú édesanyja annak idején VI. Pál pápa közbenjárását kérte imájában. A csoda bizonyítását követően VI. Pál pápát 2013 vége előtt boldoggá avathatják.

Anglikán szerzetesnők

Januárban a wantage-i Szűz Mária Közösség anglikán nővérei teljes szeretetközösségre léptek a Katolikus Egyházzal. A szerzetesnőket a walshinghami Miasszonyunk katolikus ordinariátus fogadja be, amelyet 2010-ben hívott életre XVI. Benedek pápa. A szerzetesnők létrehozhatnak egy világi társulatot az ordinariátuson belül, és felveszik a Boldogságos Szűz Mária Nővérei címet. Tovább folytatják a kontemplatív és imaéletet, megőrizve az anglikán hagyomány egyes elemeit. A wantage-i közösség jelentősen hozzájárult a társadalmi peremre szorulás megakadályozásához nemcsak Nagy-Britanniában, de Indiában és Dél-Afrikában is.

Magyarul is – Kismartonban

Egy éve, hogy ismét rendszeresen hallgathatnak magyar nyelven is misét a katolikus hívők a burgenlandi Kismartonban (Eisenstadt) – számolt be róla az osztrák rádió (ORF) magyar nyelvű szerkesztősége.

A magyar nyelvű hívőkért felelős püspöki vikárius, Pál László lajtaszentgyörgyi plébános tájékoztatása szerint a résztvevők száma rendszeresen mintegy hetven–száz fő között van, és nemcsak Kismartonból, de környező falvakból, sőt Bécsből is jönnek hívők. Ágidiusz Zsifkovics kismartoni megyéspüspök javaslatára tavaly decemberben újították fel – 22 évnyi szünet után – a rendszeres magyar nyelvű miséket a tartományi székhelyen.

Halálbüntetés fenyeget

Vietnamban halálbüntetés fenyegeti azokat a katolikus emberi jogi aktivistákat, akik az interneten elítélték a kormányzati szintű korrupciót. Azzal vádolják őket, hogy megsértették a büntetőjogi törvénykönyv 79. cikkelyét, amely a néphatalom elleni felforgató tevékenységre vonatkozik. A helyi katolikusok az *AsiaNews* hírügynökségnek elmondták, hogy az eljárás szégyenteljes, mert teljességében sérti az emberi jogok tiszteletben tartását. A Human Rights Watch (Emberi Jogi Figyelő) nemzetközi szervezet vizsgálata szerint 2012-ben legalább negyven blogíró, ellenzéki és aktivistát ítéltek el Vietnámban. Közülük legalább tizennyolc személyt államellenes propagandával vádoltak meg.

Kötelező hittan

Vlagyimir Putyin orosz elnök január 1-jén aláírta az új oktatási törvényt, melynek értelmében az ország összes iskolájában kötelező lesz a vallásoktatás – A Kreml közleményét a *The Moscow Times* adta közre, ám arra nem terjed ki a tájékoztatás, hogy mely vallásokról lesz szó az iskolákban. Az Állami Duma és a Szövetségi Tanács által jóváhagyott törvény 2013. szeptember 1-jén lép hatályba Oroszországban. □

A HIT HŐS TANÚI (4.)

Ragheed Ganni

Ragheed Ganni atya alig volt 33 éves, amikor Irakban a vasárnapi szentmisét követően a templom közelében lelőtték. Tudta ő jól, hogy mit jelent a keresztényeket szolgálni az ország legveszélyesebb városában, mégis kitartott mellettük a bombázások, gyilkosságok, a háború tombolása közepette. E-mailjeiben, homíliáiban, kijelentéseiben és barátainak emlékezetében hitének figyelemre méltó tanúbizonyságát hagyta hátra.

Ragheed Ganni Irak ősi keresztény városában, Mossulban született 1972. január 20-án. Kiváló értelmi képességgel rendelkezett gyermekkorától kezdve, és 1993-ban mérnöki diplomát szerzett a mossuli egyetemen. A mossuli káld szertartású érsekség szeminaristája lett, és 1996-ban Rómába küldték ökumenikus teológiát tanulni a Pápai Aquinói Szent Tamás Egyetemre. Miután 2001-ben pappá szentelték, még két évig Rómában maradt, hogy tanulmányait befejezze.

Ragheed atya 2003-ban tért vissza Irakba, abban az évben, amikor az USA által vezetett invázió elkezdődött és megbuktatta Saddam Hussein elnököt. „Én ide tartozom, ez az én helyem” – nyilatkozta akkoriban.

A folytonos kegyetlenség közepette is szolgálta a népet, amely egyre jobban félt. Mossul, ahol működött, a legkegyetlenebb támadásoknak volt kitéve a harcias iszlamisták részéről. Mint Faraj Rahho mossuli érsek titkára és a Szentlélek Plébánia lelkipásztora, Ragheed atya kulcsszerepet játszott az Egyház részéről az egyre mélyülő krízis megoldásában. Teológiai kurzusokat tartott a hívek számára, és vigasztalta a tragédiát átélt családokat.

A helyzet azonban egyre rosszabbodott. 2004. augusztus 1-jén egyidejűleg Mossulban és Bagdadban is bombázták a templomokat. Majd több hasonló támadás következett. Decemberben Rahho érseket álarcos banditák megtámadták és arra kényszerítették, hogy lakását békaugrással elhagyja, és aztán végignézze, hogyan gyűjtják fel a házat.

A templomok elleni támadások mindennaposak voltak, 2006-ban papokat raboltak el, és közülük jó néhányat meg is öltek. A pánik a keresztények tömeges exodusát okozta. 1987-ben 1,4 millió katolikus volt regisztrálva Irakban, ebből húsz év után (2007-ben) alig 350 000 maradt. Mossulban elhatározták, hogy helyben maradnak, mivel ez volt családjuk otthona annyi éven át. Ragheed atya volt vigasztalásuk forrása. Így tehát a fiatalok továbbra is jártak a templomba, jóllehet a keresztény istentiszteleti helyek nem voltak biztosítva.

2007. április 1-jén Ragheed atya éppen szentmisét mutatott be, amikor golyók röpültek be a Szentlélek-templomba. Szerencsére mindnyájan megmenekültek. Utána ezt írta: „Együtt érzünk Krisztussal, aki bement Jeruzsálembe, tudva nagyon jól, hogy az emberek iránti szeretete a kereszthez fogja vinni őt. Ezért, amikor a golyók a templom ablakait összetörték, felajánlottuk szenvedéseinket mint Krisztus iránti szeretetünk jelét.”

A nép nem volt hajlandó feladni a küzdelmet. Ragheed atya néhány héttel halála előtt ezt írta: „Mindennap várjuk a döntő támadást, de azért nem mulasztom el bemutatni a szentmisét; majd föld alatt fogjuk azt végezni, ahol biztonságosabb lesz. Ebben az elhatározásban bátorítanak a híveim. Háború folyik most itt, valódi háború, de reméljük, hogy keresztünket képesek leszünk hordozni mindvégig a Jóisten kegyelmének segítségével.”

vel.” Ekkor a szélsőséges muszlimok elkezdtek adót követelni az otthon maradt keresztényektől. Alig volt víz és villanyáram. Utolsó e-mail üzenetében az *Asia News*-nak 2007. május 28-án Ragheed atya bevallotta: „Az összeomlás küszöbén vagyunk”. Egy nappal korábban – pünkösd vasárnapján – egy bomba robbant a templomában. Megemlítette, hogy hét autót robbantottak fel, és tíz másik robbantás is történt – gyorsan egymás után.

Megkérdezte: „Lesz-e még itt hely egyáltalán a keresztények számára? Senki sem segít minket, egyetlen párt sem hajlandó ügyünkért kiállni.” De aztán hozzátette: „Egy dologban biztos vagyok: abban, hogy a Szentlélek meg fogja világosítani a népet, hogy a keresztények békében dolgozhassanak az emberiség javára ezen a világon”.

A vég elérkezett 2007. június 3-án, a pünkösd utáni első vasárnapon. Ragheed atya éppen készült elmenni autójával a szentmise után. Három szubdiakónus volt vele. Fegyveres banditák lesben várták őket, és tüzet nyitottak mind a négyükre. Csak később lehetett pontosan rekonstruálni az eseményeket. A támadást egyetlen személy élte túl, az egyik szubdiakónus felesége. Ő mondta el később: „Kényszerítették minket, hogy szálljunk ki az autóból, és elvezettek minket. Az egyik gyilkos ráordított Ragheed atyára: „Megmondtam neked, hogy zárd le a templomot, miért nem tetted ezt? Miért vagy még mindig itt?” Ő erre azt válaszolta: „Hogy zárhatnám le az Isten házát?” Erre földre tepertek, és csak néhány pillanata maradt a fejével inteni nekem, hogy meneküljek el onnan. Aztán tüzet nyitottak rá...”

Sok szívből jövő köszönet érkezett Ragheed atyáért. Az egyik elmondta, hogy az atya segített egy vak gyermeknek, hogy kezelést kapjon Rómában. A legerősebb tanúságot Adnam Mokrani, az iszlám tanulmányok professzora a római Angelicum Egyetemen szolgáltatta, aki közeli barátja volt Ragheed atyának római tartózkodása alatt. Ő ezt írta: „Te (Ragheed atya) nemcsak osztottál néped szenvedéseiben, hanem vértanúsággal csatlakoztál ahhoz a több ezer irakihoz, akiket naponta öltek meg. Soha nem felejttem el pappá szentelésed napját... de ma, vértanúságod révén megértettem, hogy te meghaltál... azért, hogy Krisztus feltámadjon benned, a sok szenvedés, káosz és örültség ellenére.”

Ragheed atya halála nem jelentette a nép szenvedésének a végét. Hat hónappal később Faraj Rahho érseket, akinek Ragheed atya a titkára volt, elrabolták a katedrálisából, és utána senki sem látta őt többé. Két héttel később gyilkosai kидobták testét Mossulban egy rétre. A keresztények továbbra is üldözésnek és vértanúságnak voltak kitéve.

2009 januárjában az iraki püspökök találkoztak XVI. Benedek pápával római ad limina látogatásuk alkalmával. Ez alkalommal a püspökök átadták a pápának a hit egyik tanújának, Ragheed atyának a stólját.

Fordította: Miklósházy Attila SJ püspök

VIDÁM FARSANGI TÖRTÉNETEK

Farsangi témánál nem mindig kutatjuk, megtörténtek-e valóban, most is csak azt néztem, hogy szórakoztatóak legyenek. De érzésem szerint ezek nem tartoznak a nehezen kitaláltak közé, elképzelhető, hogy valóban megtörténtek.

Az ifjú szülők farsangi bálba mentek, és gyermeküket a nagymamára bízták. A karácsonyi ajándékokról mesélő unoka sugárzó arccal mondta el, hogy a Jézuskától megkapta a kért vonatot.

– És ha édesapád is szeretne játszani veled, ugye megengeded neki? – kérdezte a nagymama.

A kis unoka elkomorodott és csendes maradt. A nagymama felismerve, hogy káros témát érintett, igyekezett témát váltani.

– És mit kértél volna még a Jézuskától?

Erre viszont pisztolylovásként érkezett a válasz:

– Egy másik vasutat!

Egy fiatal jogász kedves kolléganőjével farsangolni készült. Úgy döntöttek, hogy az estét vacsorával kezdik egy belvárosi étteremben. Azt tervezték, hogy ott találkoznak majd, az ifjú tehát már jóval korábban ment a vendéglőbe, hogy jó asztalt foglaljon. A pincér egy kényelmes asztalhoz vezette, közvetlenül az ablaknál. A városi forgalmat nézegetve gyorsan telt az idő, és a várt, egyébként rendkívül attraktív, csinos kolléganő éppen az ablak előtt ment el. Ifjú jogászuk

mosolyogva kopogtatott az ablakon, a hölgy szintén barátságos mosoly kíséretében intett, hogy rögtön jön.

Egy szomszédos asztalnál mindezt álmélkodva figyelte egy úr, akinek persze fogalma sem volt az előzményekről, majd felállt, és fiatal hősi asztalához lépett. A legnagyobb tisztelettel meghajolt, és megkérdezte:

– Uram, elárulná nekem, hogyan kell ezt csinálni?

A farsangi mulatozásból kiüregedve, békés tévénézés közben, a ház asszonya a képes lapok horoszkópjait olvasgatja, a különböző csillagjegyekben születettek jó és rossz tulajdonságait tanulmányozza. Egy idő után felsóhajt, és így szól férje urához:

– Mondd, miért nem tudtál két nappal korábban születni, akkor most egy szeretetreméltó, segítőkész, elragadó férjem lenne!

Farsang idején történt, hogy az aggódó édesapa idegesen várta kislánya hazaérkezését, és a hajnali órákban ezekkel a szavakkal fogadta a végre megérkezőket:

– Fiatalember! – mondta alig bírva uralkodni magán. – Megmondtam, hogy legkésőbb éjjelre hozza haza a lányomat! Tudja, most hány óra van? Hajnali négy! És ráadásul – tette hozzá felindultan – ez nem is az én lányom!

Közreadta: Ramsay Győző

MAGYAR NYELVŰ SZENTMISÉK NYUGAT-EURÓPÁBAN

Itt közöljük a magyar lelkészek telefonszámát és címét, ahol érdeklődni lehet magyar nyelvű szentmisék helye és ideje után. Megtalálható még az MKPK honlapján is: <http://www.katolikus.hu/miserend>

ANGLIA:

London: Csicsó János főlelkész, Hungarian R.C. Chaplaincy, 62 Little Ealing Lane, GB London, W5 4EA, Tel./Fax: 0044-20/8566-0271. E-Mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com
Misézó helyek: London, South Croydon, Bristol, Luton, Cambridge, Birmingham; www.magyar-katolikusok.co.uk

Észak-Anglia:

Érdeklődni: Ft. Fülöp Menyhért plébános, St. John The Baptist Presbytery, Dowling Street, Rochdale, OL11 1EX, Tel./Fax: 0044-(0)1706/64 59 37. Misézó helyek: Rochdale, Wolverhampton, Nottingham. Manchesterben minden szombaton este 7-kor St. Augustin Roman Catholic Church (Az egyetem mellett).

AUSZTRIA:

Bécs: Ft. Simon Ferenc esperes, főlelkész, Wiener Ungarische Kath. Gemeinde, Döblergasse 2/30b, A-1070 Wien, Tel.: 0043-1/526 49 72; Fax: 0043 -1/ 526 49 72 25. Misézó helyek: Bécs-újhely (Szent József-templom) 17.00-kor; Bécs, vasárnaponként 11.00-kor, Deutschordenskirche, Singerstr. 7. E-Mail: bmke@katolikus.at, <http://www.katolikus.at>

Pázmáneum: Varga János rektor, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14, T.: 0043-1/3191403-18, E-mail: collegiumpazmaneum@gmail.com, Előesti szentmise: szombatonként 17.00-kor. <http://www.pazmaneum.katolikus.hu>

Burgenland/Alsóór: P. Keresztfalvi Péter OSB, Kath. Pfarramt, A-7501 Unterwart 226, Tel.: 0043-3352/34108. E-Mail: kersztfalvi@freemail.hu
Misézó helyek: Alsóór, vasárnaponként 9.15-kor, Felsőór, vasárnaponként 10.30-kor.

Graz: Msgr. Molnár Ottó, Tel.: 0043-316/68 21 2421; szentmise a hónap első vasárnapján 10.30 órakor, a második vasárnap előtti szombaton 18.00 órakor, a többi vasárnapokon 17.00 órakor a Kalvarienberg-Kirchében, Kalvarienbergstr. 155., A-8020 Graz.

Innsbruck: Szentmise minden hónap 2. vasárnapján, Richard Wagner Str. 3.

Linz: Ft. Szabó Ernő, Ungarnsorgezentrum d. Diözese Linz, Herrenstr. 2. A-4600 Wels, Tel.: 0043-732/341175, E-Mail: emest.szabo@diocese-linz.at; Misézó helyek: Linz, Wels.

Klagenfurt: Ft. Tatár Zoltán János, A-9854 Malta 74, Tel.:0043-4733/232 v. 0043-6768 7727 444, E-Mail: tzoltanjanos@gmail.com; Szentmise minden hónap utolsó vasárnapján 15.00-kor a Kapuziner Kirchében, Waaggasse 15, A-9020 Klagenfurt.

Salzburg: Szentmise havonta egyszer, 3. szombaton 17.00-kor az Orsolyita-zárdában, Aigner Str. 135. Érdeklődni: Bohumy István, Tel.: 0043-699/81721232.

BELGIUM

Brüsszel: P. Havas István Sch.P., Mission Catholique Hongroise, Rue del'Arbre Bénit 123, B-1050 Bruxelles. Tel.: 0032-2/64 96 188.

Liege/Luxemburg: Ft. Dobai Sándor főlelkész, Aumônier Hongrois, Rue des Anglais 33., B-4000 Liège, Tel.: 0032-4/22 33 910; Fax: 0032-4/22116 09.

FRANCIAORSZÁG

Párizs: Ft. Kovács József, szentmise minden vasárnap 11-kor, augusztust kivéve. Mission Catholique Hongroise, 42, rue Albert Thomas, F-75010 Paris, Tel.: 0033-1/42 086170, Fax: 0033-1/42 067155, www.magyarmisszio.info

Dél-Franciaország: Ft. Fülöp Gergely, mise minden 1. vasárnap: Chapelle Mère Thérèse, Rue Luizet, 69130 Ecully, Maison Louise Thérèse, 10 av. Edouard Payen, F-69130 Ecully, Tel.: 0033-4/72 860841.

NÉMETORSZÁG

Augsburgi Egyházmegye: Misézó helyek: Augsburg, Neuburg a. D., Kempen. Érdeklődni: Ft. Tompa József, Ungarische Kath. Mission, Zirbelstr. 23, D-86154 Augsburg, Tel.: 0049-821/21 93 93 30 vagy 0049-821/21 93 93 24, vagy mobil: 0049-152/23 16 27 53. E-Mail: augsburgimisszio@web.de

Bamberg-Eichstätt-Regensburgi Egyházmegye nürnbergi székhellyel: Misézó helyek: Bamberg, Coburg, Ingolstadt, Landshut, Nürnberg, Regensburg.

Esseni Egyházmegye:

Misézó helyek: Duisburg, Essen. Érdeklődni: Ung. Kath. Mission, Fraziskaner Str. 69a, D-45139 Essen. Tel.: 0049-201/28 47 40 vagy Kölnben: 0049-221/23 8060.

Freiburgi érsekség:

Ft. Lovász Reinholdt plankstadti kooperator, cím: Schwetzingen-Str. 32, D-68723 Plankstadt, havonta magyar szentmisét tart Mannheimben.

Berlini és Hamburgi Főegyházmegye, Hildesheimi és Osnabrücki Egyházmegye:

Misézó helyek: Berlin, Hamburg, Hannover, Kiel, Lübeck, Braunschweig, Bremen. Érd.: Hamburgban: Ft. Rasztovác Pál, Ungarische Katholische Mission, Bürgerweide 35, D-20535 Hamburg, Tel.: 0049-40/25 077 83.

Kölni Főegyházmegye és Aachen:

Misézó helyek: Köln, Bonn, Düsseldorf, Wuppertal, Bergisch-Gladbach, Aachen: Érdeklődni: Ft. Lukács József, Ung. Kath. Mission, Thieböldgasse 96, D-50676 Köln.

E-Mail: ungarnzentrum@netcologne.de Tel.: 0049-221/ 238060. Fax: 0049-221/ 232120; <http://www.ungarnzentrum.de>

Limburg-Fulda-Mainzi Egyházmegye frankfurti székhellyel: Misézó helyek: Frankfurt-Rödelheim, Mainz, Wiesbaden, Darmstadt, Giessen. Érdeklődni: Ft. Takács Pál, Katholische Ungarische Gemeinde, Ludwig-Landmann-Str. 365, D-60487 Frankfurt. Telefon: 0049-69/24 79 50 21, 069/24795022. Fax: 0049-69/97 78 26 84. www.magyar-katolikusok-frankfurt.de, pal.takacs@magyar-katolikusok-frankfurt.de

München-Freisingi Főegyházmegye: Misézó helyek: München, Rosenheim, Erding. Érdeklődni: Ft. Merka János, Magyar Katolikus Misszió – Ungarischsprachige Katholische Mission, Oberföhringer Str. 40, D-81925 München. Tel.: 0049-89/982637, 982638, Fax: 0049-89/985419. E-Mail: info@ungarische-mission.de; www.ungarische-mission.de; Nyugdíjas kisegítő: Ft. Buchmüller István ny. plébános.

Münster-Paderborn-Osnabrücki Egyházmegye:

Misézó helyek: Hagen, Menden, Osnabrück, Bielefeld, Marl, Münster, Dortmund, Neukirchen-Vluyn. Érdeklődni: Ft. Bagossy István, Kath. Ung. Mission, Middelinfeld 24, D-48157 Münster-Handorf. Tel.: 0049-251/32 65 01; Fax: 0049-251/144 29 31. E-Mail: ungarische-mission@bistum-muenster.de

Passau Egyházmegye:

Érd.: Ft. Szabó Árpád, Götzendorferstr. 5, D-94121 Salzwedel. Telefon: 0049-8505/1229.

Rottenburg-Stuttgarti Egyházmegye:

Misézó helyek: Stuttgart, Heilbronn-Horkheim, Balingen-Frommern, Ludwigsburg, Böblingen, Reutlingen, Schwäbisch Gmünd, Eislingen, Weingarten, Heidenheim, Friedrichshafen, Munderkingen, Ulm, Biberach. Érdeklődni: Dr. Tempfli Imre és Ft. Pilis György (0049-731/38 85 61 15), Ungarische Katholische Gemeinde, Albert-Schäffle -Str. 30, D-70186 Stuttgart. Tel.: 0049-711/2369190, Fax: 0049-711/2367393, E-Mail: mission@stuttgartikatolikusok.de; www.stuttgarti-katolikusok.de

Würzburgi Egyházmegye:

Misézó hely: Würzburg. Érdeklődni: Ft. Dr. Kocsik Endre, Domerschulstr. 2, D-97070 Würzburg. Telefon: 0049-931/38 62 43, Fax: 386-405.

NORVÉGIA

Információ a magyar nyelvű lelkipásztori szolgálatról: www.nfo.no/makao

OLASZORSZÁG

Róma: Msgr. Dr. Németh László főlelkész, a római Szent István Ház igazgatója, Casa di Santo Stefano, Via del Casaleto, 481, 00151 Roma, Telefon és fax: 0039 06 6530 796, mobil: 00 39 348 79 52 165, italiamissiohu@gmail.com, Misézó helyek: Róma – minden hó utolsó vasárnapján 11-kor, S. Maria dell'Orazione (Via Giulia, kivéve júl., aug., dec.) és a Szent Péter-bazilika Magyarok Nagyasszonya-kápolnájában minden kedden 8.00-kor. Milánó – minden hó első vasárnapján 16.00-kor, Szalézi oratorium (Via Tonale 19, kivéve jan., júl., aug., szept.). Magyar misék helye: Bologna, Catania, Loreto, Padova, Palermo, Parma, Torino.

Firenze: Mons. Kovács Gergely, Via del Casaleto, 481; 00151-Roma, tel.: +39-06 653 6573, fax: +39-06 6988 7368, e-mail: gkovacs@tin.it

SVÁJC

Zürich: Ft. Vizauer Ferenc, Röm. Katholische Ungarnmission, Winterthurer Str. 135, CH-8057 Zürich, Tel.: 0041-44/36 23 303. E-Mail: f.vizauer@gmx.ch; Misézó helyek: Zürich, Winterthur, St. Gallen, Wetzikon-Uster, Schaffhausen, Frauenfeld.

Fribourg: Érdeklődni: Petrovay Zsolt, e-mail: zs.petrovay@bluemail.ch
Genf: Szentmise minden hó 1. és 3. vasárnapján 10.30-kor. Tel.: 00 41-22/7910458.

Lausanne: Szentmise minden hó 1. és 3. szombat 18.00-kor. Tel.: 0041-21/6478 678.

Bern: Ft. Pál István Röm. Kath. Ungarnmission, Pf. 102, CH-3073 Gümligen. E-Mail: info@katolikus.ch; www.ungarnmission.ch
Basel: Ft. Pál István, Röm. Kath. Ungarnmission, Wasgenring 47, CH-4055 Basel; Tel.: 0041/765185440. Szentmise: minden vasárnap 8.50-kor. www.ungarnmission.ch; a Sacré Couer-templomban, Feierabendstr. 68.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének irodája: MKPK, Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálat, Dr. Cserháti Ferenc püspök, H-1053 Budapest, Papnövelde utca 5-7., Tel./Fax: +36-1/266-4515, E-mail: cserhati@katolikus.hu

HIRDESSZEN AZ ÉLETÜNK BEN

Apró-, házassági-, általános hirdetések betűnként	0,10 EUR
„Jelige” – postaköltség	5,00 EUR
Üzleti, nyereséges hirdetés betűnként	0,20 EUR
Nagybetűs sorok betűnként	0,40 EUR
Egyszerű, 1 „pontos” keret	10,00 EUR
Kéthasábos hirdetés az összeg kétszerese.	
Külön kívánásokat esetenként árazunk.	

Egymás utáni háromszori hirdetésnél 10 %, hatszori hirdetésnél 20 %, illetve egész évi hirdetés esetén 30 % kedvezményt adunk!

MÁR ÁLDOTT KARÁCSONYT SEM SZABAD KÍVÁNNI?

Elsőként a spanyol balliberális *El País* című napilap vette zokon december 8-án, hogy Jesús Posada, a spanyol (néppárti többségű) alsóház konzervatív elnöke áldott karácsonyi ünnepeket mert kívánni minden képviselőnek a Cortes (a spanyol parlament) hivatalos oldalának első Twitter-üzenetében.

Posada a spanyol állam mind a négy hivatalos – kasztíliai, katalán, baszk és gallego – nyelvű lefordította a szöveget a most zajló nyelvi vita elmergesítését elkerülendő. Az üzenet díszje az alsóház könyvtárában található egyik óraskönyv Szűz Máriáját ábrázoló miniatúra volt. De a jelek szerint hiába.

Még aznap a kommunista képviselők is kikérték maguknak az üzenetet, többek között ők is amiatt, hogy a választási jelkép – ráadásul a szeplőtelen fo-

gantatás napján – szerintük ellentétben áll az alkotmánnyal, amely kimondja, hogy az országnak nincs fő vallása. Aztán a többi kis baloldali párt képviselői is csatlakoztak hozzájuk – írta többek között a főleg katolikus *Religión en Libertad* portálja.

Josep Antoni Duran i Lleida, a katalán liberális-kereszténydemokrata párt-szövetség, az Összetartás és Unió (CiU) madridi frakcióvezetője azonban ellentmondott nekik: a karácsonyi üdvözlét az ország kultúrájának szer- ves része.

A kereszténydemokrata politikus azt hangsúlyozta a bírálókkal ellentétben, hogy az üzenetben nem volt semmi ártó szándék. Jesús Posada pedig tömören így összegezte a heves bírálatokat az érdeklődő újságíróknak: „Ilyen a demokrácia, némelyeknek nem tetszik, másoknak meg igen”. □

MAGYAR ALKOTÁSOK VATIKÁNI BÉLYEGEKEN

A karácsonyra kiadott vatikáni bélyegeken magyar művész, Hajnal János (1913–2010) alkotásai láthatóak. A 60 és 75 eurócent értékű bélyegek az anyagi üdvözlét és a születés történetét ábrázolják.

Hajnal János a budapesti Képzőművészeti Főiskolán szerzett diplomát, ezt követően Frankfurtban és Stockholmban dolgozott, majd 1948-tól haláláig Rómában élt. Művei nagy részét vallásos témájú freskók, mozaikok, üvegek képei teszik ki.

Vatikánváros Filatéliai és Numizmatikai hivatala nem először használja Haj-

nal János alkotásait; 1983 óta sok kibocsátott bélyegen láthatóak művei. Alkotásai számos római templomot díszítenek, többek között a vatikáni VI. Pál Terem és a milánói dóm üvegablakai is őt dicsérik.

1958-ban érdemei miatt elnyerte az olasz állampolgárságot. 1998-ban pedig a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjének polgári tagozata kitüntetésben részesült.

Egy Rómában kiadott, karácsonyi dalokat tartalmazó CD borítóján szintén Hajnal Jánosnak a vatikáni bélyege is megjelenő alkotása látható. □

HITCHCOCK TANÚSÁGTÉTELE

A Wall Street Journal december 6-i cikkében Mark Henninger jezsuita atya az idős Alfred Hitchcocknál tett látogatását eleventi fel.

A jezsuita 1980-ban – pap barátja hívására – látogatott el a rendező otthonába, együtt mutattak be szentmisét a beteg ágyánál, aki hamarosan meg is halt.

„Hitchcock felnézett, és köszönetet kifejezőként megcsókolta a pap barátom kezét. Jó ideje nem járt már templomba; a régi rítus szerint, latinul mondta a válaszokat. De a legmeggrázóbb az volt, amikor láttam, hogy áldozás után némán zokog; nagy arccal csak úgy csorogtak lefelé a könnyek.”

Henninger atyát mélyen érintette, hogy tanúja lehetett, amint Hitchcock élete végén engedte, hogy Isten „üldözőbe vegye”. □

HIRDETÉSEK

Hévízen, a tótól 100 és 1000 m-re apartmanok kiadók. 25 EUR/2 fő. E-mail: info@hevizholiday.com. T.: 0036-83/341 063.

Budapest, csendes környezetben, VII. ker., II. em., 30 m²-es lakás: konyha, fürdő zuhanyozófülkével, szoba galériával kedvező áron eladó. T.: 0036-20/36 42 203, e-mail: il.di44@hotmail.com

Házvezetői munkát és idősgondozást vállalok bentlakással Passau környékén, magyaroknál. T.: 0036-20/55 02 869, e-mail: babuvill@gmail.com

60 éves leinformálható hölgy háztartásvezetést, idősgondozást vállal bentlakással. T.: 0036-1/788 67 22.

Regensburg környékén élő magyar férfi (60), őszinte szándékkal 50 év körüli hölgy jelentkezését várja. T.: 0049-(0)9474/951530 v. 0049/(0)162/360 42 62.

ÉLETÜNK

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
MAGYAR KATOLIKUS MISSZIÓ
 Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
 Telefon: (0049) 89/98 26 37
 Telefax: (0049) 89/98 54 19
 E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de
www.ungarische-mission.de

Főszerkesztő: dr. Cserháti Ferenc
 Felelős kiadó: Merka János
 Felelős szerkesztő: Czoborczy Bence
 A szerkesztőbizottság tagjai:
 Ramsay Győző,
 Vincze András

Redakción és Herausgeber:
UNGARISCHSPRACHIGE KATHOLISCHE MISSION
 Oberföhringer Str. 40, D-81925 München
 Verantwortlicher Herausgeber: Merka János
 Telefon: (0049) 89/98 26 37
 Telefax: (0049) 89/98 54 19
 E-mail: eletuenk@ungarische-mission.de

Abonnement für ein Jahr: 20 EUR
 11 Exemplare
 nach Übersee mit Luftpost USS 60

ELŐFIZETÉS:

Az Életünket a helyi magyar lelkészek terjesztik, ők küldik szét, náluk is kell előfizetni! Tengerentúlról, vagy ahol nincs magyar lelkész, oda a kiadóhivatal küldi az újságot.

1 példány ára: 2 EUR
 Előfizetési ár egy évre: 20 EUR
 Tengerentúlról USS 60

BANKSZÁMLÁNK:
 Ungarischsprachige Katholische Mission
 Sonderkonto „ÉLETÜNK”.
 Postbank München
 Konto-Nr.: 606 50-803 – BLZ 700 100 80
 IBAN DE16 7001 0080 0060 6508 03
 BIC PBNKDEFF

Erscheint 11 mal im Jahr.

Satz: ÉLETÜNK

Druck: AMPER DRUCK GmbH
 Am Fohlenhof 5.
 82256 Fürstenfeldbruck

Beilagenhinweis: Dieser Auflage liegt zeitweise ein RUNDSCHREIBEN bei.

A KIADVÁNYHOZ KÖRLEVELET MELLÉKELTÜNK.